

சமாதானக் கல்வி வெளியீடு தொடர் இல.1

சமஹ் முறையும் சுயநிரணய உரிமையும்

மாற்றுக் கல்வி நிலையம்
சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்

சமாதானக் கல்வி வெளியீடு தொடர் இல.1

சமஹ்ம முறையும் சுயநிர்ணய உரிமையும்

மாற்றுக் கல்வி நிலையம்
சமுக வினாக்களிடையில் சங்கம்

2006 ஆகஸ்ட்

முதல் பதிப்பு - 2003 டிசம்பர்

இரண்டாம் பதிப்பு - 2006 ஆகஸ்ட்

பதிப்புரிமை	:	சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் 2003 டிசம்பர்
வெளியீட்டாளர்	:	சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் 12, சுலைமான் டெரஸ் கொழும்பு - 5
அச்சிட்டோர்	:	கருணாரத்ன அன்ட் சன்ஸ் லிமிட்டெ 67, கைத்தொழில் பேட்டை, கட்டுவான வீதி, ஹோமகமை.
ISBN	:	955 9102-56-7

முன் னுரை

இலங்கையில் தற்போதைய சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்பாகப் பொதுமக்களிடையே பெரும் உற் சாகத் தையும். பிரதிபலிப்பையும் காணக்கூடியதாயுள்ளது. இப் பேச்சுவார்த்தைகளால் சில சமயம் இலங்கையின் அரசியலமைப்பு மீண்டுமொருமுறை திருத்தப்படுவதற்கும், அதன் மூலம் இலங்கையில் கட்டமைப்பு நீதியிலான மாற்றமொன்று உருவாவதற்கும் பெரும்பாலும் வாய்ப்புள்ளது.

அரசியல் நீதியாக மாற்றமுறும் பின்னணியினுள் நாட்டின் அரசியல் விவாதத்தை சனநாயக நீதியில் வலுவூட்டுவதற்குப் பங்களிப்புச் செய்யும் பொருட்டு இவ்வாறான கல்வி நூல்களை வெளியிடுவதற்கு நாம் தீர்மானித்தோம். எனிமையாக எழுதப்பட்டு சிறு நூல் வடிவில் வெளியிடப்படுகின்ற இவ்வெளியீட்டுத் தொடரில், எமது நாட்டின் தற்போதைய அரசியல் விவாதத்தின் மையத்திலுள்ள பிரச்சினைகளே தொனிப்பொருள்களாயுள்ளன. சமஷ்டி முறை மற்றும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை ஆகிய இரண்டு விடயங்களும் இச்சிறு நூலின் தொனிப்பொருள்களாகும். இது எமது வெளியீட்டுத் தொடரில் முதலாவதாகும்.

இலங்கைக்கு எவ்வாறான சமஷ்டி முறை பொருத்தமானது என்பதை எமது நாட்டின் அரசியல் சக்திகளும் அதே போன்று பொதுமக்களுமே தீர்மானித்தல் வேண்டும். அவ்வாறானதொரு தீர்மானத்தை மேற்கொள்வதற்கு இந்நாட்டு மக்களுக்குள் அரசியல் ஆற்றலை வலுவூட்டும் பொருட்டு அறிவுநீதியான பங்களிப்பைச் செய்வதே இந்நூலின் நோக்கமாகும்.

இச்சிறு நூல் உட்பட சமாதானக் கல்வி வெளியீட்டுத் தொடரைத் தயாரித்து வெளியிடுவதற்கு உதவியளித்தமைக்கு கணேஷ சர்வதேச அபிவிருத்தி நிறுவனத்திற்கும் (CIDA), நீதி அமைச்சின் கீழுள்ள தேசிய ஒருமைப்பாட்டு நிகழ்ச்சித்திட்டப் பிரிவுக்கும் (NIPU) எமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

ஜயதேவ உயாங்கொட
மாற்றுக்கல்வி நிலையம்
சமூக வினானிகள் சங்கம்
2003 மார்ச் 15

சமஷ்டி ஆட்சி முறை : ஓர் அறிமுகம்

அறிமுகம்

உலகிலுள்ள ஆட்சி முறைகளைப் பொதுவாக இரண்டு விதத்தில் வகைப்படுத்துகிறோம். அதாவது "ஒற்றை" மற்றும் "சமஷ்டி" என்றவாறாகும். அரசை இவ்விதம் வகைப்படுத்துவதற்கான அடிப்படையானது, ஆட்சி அதிகாரம் உள்ளக ரீதியில் ஒழுங்கமையப் பெற்றுள்ள முறையைத் தீர்மானிக்கின்றதான். அதன் அரசியலமைப்பு ரீதியிலான தன்மைக்கு ஏற்பவே உருவாகியுள்ளது. ஒற்றை ஆட்சி அரசியலமைப்பொன்றின் அடிப்படைப் பண்பு யாதெனில், ஆட்சி அதிகாரம் தனி ஒரு கூறினுள் மாத்திரம் ஒழுங்கமையப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பளிப்பதாகும். இதற்கு முரணாக, சமஷ்டி அரசியலமைப் பொன்றின் பண்பு யாதெனில், ஆட்சி அதிகாரமானது மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையே பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்ற விதத்தில் தயாரிக்கப்படுவதாகும்.

இந்த எளிமையான விளக்கத்தின் மூலம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட "சமஷ்டி அரசு" என்பது இலங்கையில் பொரும் விவாதத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளது. இது இலங்கைக்குப் பொருத்தமானதா இல்லையா என்பதைப் பற்றி நாட்டில் ஏகோபிதத்தொரு முடிவைக் காண முடியாதுள்ளது. உலகில் பெரிய நாடுகளைப் போன்றே சிறிய நாடுகள் பலவற்றிலும் சமஷ்டி ஆட்சி முறைகள் அமுலாக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறான சமஷ்டி ஆட்சி முறைகளுக்கு மத்தியில் பல்வேறு வித்தியாசங்களைக் காணக் கூடியதாயுள்ளது. இதனிடையே, உலக நாடுகள் பல்வேறான வரலாற்றுப் பின்னணிகளின் கீழேயே "சமஷ்டி" அரசுகளாக மாறியுள்ளன. அவற்றைப் பற்றி அறிவதற்கு இவ் அத்தியாயத்தின் மூலம் முயற்சிப்போம்.

“சமஷ்டி” முறைக்கான வரைவிலக்கணம்

சமஷ்டி ஆட்சி முறையைப் புரிந்து கொள்வதற்குள்ள பயனுள்ள வழி யாதெனில், அதனை ஒற்றை ஆட்சி முறையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதாகும். கருக்கமாகக் கூறுவதெனில், ஒற்றை ஆட்சி முறையினுள் அனைத்து விதமான ஆட்சிமுறை அதிகாரங்களும் தனியொரு மத்திய அரசுக்கே ஒப்படைக்கப் பட்டுள்ளது. அந்த மத்திய அரசின் ஆளுகை அதிகாரத்துக்கு அரசியலமைப்பு ரீதியிலானதொரு வரையறை கிடையாது. அங்கு பிராந்திய நிருவாகத்தின்

பொருட்டு உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களே உள்ளன. அத்துடன் அவை தனியே மத்திய அரசின் நிருவாக முகவர்கள் என்பதை விட வேறு எதுவுமில்லை. உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களுக்குரியதான் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் என்பது மத்திய அரசினால் கையளிக்கப்பட்ட அல்லது கட்டளைப் பேராட்சியான அதிகாரங்களாகும். ஆயினும் சமஷ்டி ஆட்சிமுறை ஒன்றினுள், ஆட்சி அதிகாரமானது மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுக்கும் இடையே அரசியலமைப்பின் மூலம் விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ள முறைக்கு ஏற்ப பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு அரசியலமைப்பின் மூலம் அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதன் காரணமாக சமஷ்டி அரசின் அரசியலமைப்பு ஒப்புயர்வற்றதாகும். மத்திய அரசு, பிராந்திய அரசு ஆகிய இரண்டும் தமது ஆளுகை அதிகாரத்தை அரசியலமைப்பின் மூலம் பெற்றுக் கொள்வதனால், அரசியலமைப்பு ஒப்புயர்வற்றதாகின்றது மாத்திரமன்றி, ஒப்பீட்டு ரீதியில் இசைந்து கொடுக்காததனாலுமாகும். ஒற்றை ஆட்சி அரசியலமைப்பொன்று இசைந்து கொடுக்காதிருத்தல் அத்தியாவசியமல்லாத போதிலும், சமஷ்டி அரசியலமைப்பொன்றெனில் கட்டாயமாக இசைந்து கொடுக்காத பண்புகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்கான காரணம் யாதெனில், மத்திய அரசின் தனிவிருப்புக்கு ஏற்ப பிராந்திய அரசுகளின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப் படுத்துவதற்கு அல்லது மீளப்பெறுவதற்கு வசதியளிக்கின்ற தான்தோன்றித் தனமான அதிகாரத்துக்கு இடமளிக்காதிருத்தலாகும்.

ஒற்றை மற்றும் சமஷ்டி ஆட்சிமுறைகளுக்கிடையிலான வித்தியாசங்களைப் பற்றி ஆங்கிலேயரான டய்சி பிரபு 19ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதிய "அரசியலமைப்புச் சட்டம்" என்ற நூலில் சிறப்புச் சட்ட விளக்கமொன்றை வழங்கியுள்ளார்.

"ஒற்றை ஆட்சி வாதத்தின் மூலம். அரசின் பலம் ஒரு தெளிவான இறைமை அதிகாரத்தின் கீழ், மத்தியில் ஒன்று தீரண்டிருத்தலே கருதப்படுகின்றது. அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்படுகின்றதும். அதன் மூலம் நிறுவகிக்கப்படுகின்றதுமான இணைப்புச் சபைகள் பலவற்றுக்குமிடையே ஆட்சி அதிகாரம் பகிர்ந்து அளிக்கப்படுதலே சமஷ்டி வாதம் என்பதன் பொருளாகும்."

சமஷ்டி ஆட்சிமுறையின் பண்புகள்

சமஷ்டி அரசு என்பது, பல அரசுகளை அல்லது பல பிராந்தியக் கூறுகளைக் கொண்டு தனியொரு அரசாக ஒன்றிணைந்திருப்பதாகும். சமஷ்டி அரசொன்று நிறுவப்பட்டதன் பின்னர் மத்திய அரசினதும் அதேபோன்று பிராந்திய அரசுகளினதும் ஆட்சிகளினதும் நிலைப்பாடு. அவற்றின் ஆளுகை

அதிகாரம் என்பன அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவாறே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. பிராந்திய அரசுகள் ஒவ்வொன்றுக்கிடையிலும் அதே போன்று மத்திய அரசும் பிராந்திய அரசும் தமது அதிகாரங்களை, ஒன்றுடனொன்றை ஒப்பிடுகின்ற போது, சுதந்திரமான விதத்திலேயே பயன்படுத்துகின்றன. அவற்றுக்கிடையில் இடைத் தொடர்புகள் இருப்பின், அதுகூட அரசியலமைப்பில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளவாறே நடைபெறுகின்றன.

இந்தச் சமஷ்டிக் கோட்பாட்டை மிகத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு அதனை ஒற்றை ஆட்சியில் நிலவுகின்ற முறைகளுடன் ஒப்பிடுவோம். சமஷ்டி அரசிலுள்ள பிராந்திய அரசுகள் அல்லது பிராந்தியக் கூறுகளைப் போலன் நி, ஒற்றை ஆட்சியிலுள்ள பிராந்திய நிருவாக நிறுவனங்களைப்பது வெறுமனே மத்திய அரசின் நிருவாகப் பிரிவுகள் அல்லது கட்டுப்பாட்டின் கீழுள்ள நிறுவனங்கள் மட்டுமே ஆகும். ஒற்றை ஆட்சியில், ஆட்சி அதிகாரத்தின் தனியுரிமை மத்திய அரசுக்கே உள்ளது. ஆயினும் சமஷ்டி அரசுகளில் மத்திய அரசுக்கு ஆட்சி அதிகாரத்தின் தனியுரிமை கிடையாது. ஆட்சி அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கும் பிராந்தியக் கூறுகளுக்குமிடையே, குறிப்பிட்ட விதத்தில் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுவதனாலேயே. இவ்வாறு நடைபெறுகின்றது.

ஒற்றை மற்றும் சமஷ்டி அரசுகளுக்கிடையே உள்ள மேலுமொரு முக்கியமான வித்தியாசம், தன்னாதிக்கம் தொடர்பான கோட்பாடு சட்டமாக்கப்பட்டுள்ள மற்றும் நிறுவனமயமாக்கப்பட்டுள்ள முறையிலேயே நிலவுகின்றது. சட்டமன்றம் தொடர்பாக இதனை மிகத் தெளிவாகக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. ஒற்றை ஆட்சி முறையில் தனியொரு மத்திய சட்டமன்றமே உள்ளது. மக்களுடைய இறைமைக்கு உரித்தாகின்ற சட்டவாக்க அதிகாரங்கள் அனைத்தும் இந்த மத்திய சட்டமன்றத்திற்கு மட்டுமே உண்டு. ஆயினும், சமஷ்டி முறைகளில் சட்டவாக்க அதிகாரம், மத்திய சட்ட மன்றத்திற்கும் பிராந்திய சட்டமன்றங்களுக்கும் இடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றன. மத்திய சட்டமன்றத்தால், பிராந்தியங்களுக்கு ஏற்படுடையதான் சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு, அரசியலமைப்பின் மூலம் அதற்காக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பின் அல்லது வழங்கப்பட்டுள்ள வரை மாத்திரமே முடியுமாயுள்ளது.

ஒற்றை மற்றும் சமஷ்டி முறைகளுக்கிடையேயுள்ள, மேற்காண்கலந்துரையாடவில் காட்டப்பட்டுள்ளவாறான வித்தியாசங்களின் பொழிப்பு பின்வருமாறு :-

ஒற்றை ஆட்சி முறை	சமஷ்டி முறை
1. ஆட்சி .அதிகாரம் தனியொரு மத்திய அரசின் மூலமே அமுலாக்கப்படுகின்றது.	ஆட்சி அதிகாரம் மத்திய அரசினாலும் பிராந்திய அரசுகளினாலும் அமுலாக்கப்படுகின்றது.
2. பிராந்தியக் கூறுகள் தொடர்பான மத்திய அரசின் அதிகாரம் அரசியலமைப்பு ரீதியாக மட்டுப்படுத்தப்பட்டது.	மத்திய அரசின் அதிகாரம் பிராந்திய அரசுகளின் அதிகாரமுள்ள துறைகள் மீது செலுத்தப்படமாட்டாது.
3. மத்திய சட்ட மன்றத்திற்கு சட்டங்களை ஆட்குகின்ற தனியுரிமை உண்டு.	சட்டவாக்க அதிகாரம் மத்திய சட்டமன்றத்திற்கும் பிராந்திய சட்டமன்றங்களுக்குமிடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றன.
4. உள்ளுராட்சி நிறுவனங்கள் மத்திய அரசின் நிருவாக முகவர்கள் மட்டுமேயாகும்.	பிராந்திய அரசுகளுக்கு மத்திய அரசுகளிடமிருந்து ஒப்பீட்டளவிலான சுதந்திரம் உண்டு.
5. அரசியலமைப்பு இசைந்து கொடுக்காதிருத்தல் அத்தியாவசியமானதல்ல.	அரசியலமைப்பு இசைந்து கொடுக்காதிருத்தல் அல்லது ஒப்பீட்டளவில் இசைந்து கொடுக்காதிருத்தல் அத்தியாவசியமாகின்றது.
6. இறைமை மத்திய அரசிலேயே நிறுவனமயமாக்கப் பட்டுள்ளது.	இறைமையை மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையே பகிர்ந்து கொள்ளலாம்.

சமஷ்டி ஆட்சிமுறை. ஒற்றை ஆட்சி முறையில் இருந்து வித்தியாசப்படுகின்றதைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் மாத்திரம் எம்மால் நின்றுவிட முடியாது. ஏனென்றால், சமஷ்டி முறையிலும் பல்வேறு மாதிரிகள் உள்ளதனாலாகும். சமஷ்டி ஆட்சி முறை விரிந்ததொரு வீச்செல்லையினுள் பல்வேறு வடிவங்களைப் பெறலாம். உதாரணமாக இந்தியாவிலுள்ள சமஷ்டி முறையில் மத்திய அரசுக்குக் கூடுதலான அதிகாரங்கள் கிடைக்கக்கூடிய முறையொன்றே உள்ளது. இதனை "மத்தியவாத சமஷ்டி முறை" என விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இதற்கிடையே, அமெரிக்கா, கனடா, ஜேர்மன், அவஸ்திரேலியா போன்ற சமஷ்டி முறைகளின் பிராந்திய அரசுகளுக்கு இந்தியாவின் பிராந்திய அரசுகளை விடக் கூடுதலான சுதந்திரம் உள்ளது. பாகிஸ்தானிலும் மத்திய அரசின் நிருவாகத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட பிராந்திய அரசுகளுள் சமஷ்டி முறையொன்றே உள்ளது.

சமஷ்டி முறை வீச்செல்லையின் இறுதி எல்லையில் கூட்டாட்சி முறையே (confederation) உள்ளது. கூட்டாட்சி முறையென்பது ஒருசில சுதந்திரமான அரசியல் அலகுகள் வரையறுக்கப்பட்ட பொது நோக்கமொன்றை முன்னிட்டு நிறுவிக் கொள்கின்ற அரசுகளின் கூட்டுச்சங்கமொன்றாகும். சிலசமயம், இவ்வாறான வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கங்களில் பாதுகாப்பு ஒன்றாயிருக்கலாம். கூட்டாட்சி முறையினுள் மத்திய அரசுக்கு குறைந்த அதிகாரமே உள்ளது. ஏனென்றால், கூட்டாட்சிச் சங்கத்தின் உறுப்பு நாடுகளின் விருப்பின் மீதே மத்திய அரசு தங்கியுள்ளது. மத்திய அரசின் அதிகாரமானது, உறுப்பு அரசுகளில் இருந்து உருவாக்கப்பட்டதேயொழிய, சுதந்திரமாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட தொன்றல்ல.

சமஷ்டி வீச்செல்லையினுள் உள்ள மேலுமொரு விடயம் யாதெனில் கூறுகளின் அளவும் இயல்புமாகும். கனடா, ஜேர்மன், அமெரிக்கா, இந்தியா, அவஸ்திரேலியா போன்ற சமஷ்டி அரசுகளில் புவியியல் ரீதியில் பாரிய பிராந்திய அலகுகளே உள்ளன. கவிற்சலாந்திலுள்ள சமஷ்டி முறையினுள் மிகச் சிறிய அலகுகளே உள்ளன. இவற்றைக் கென்றன் என அழைக்கிறோம். இலங்கையை விடச் சிறிய நாடான கவிற்சலாந்தில் இருபத்தெந்துக்கும் அதிகமான கென்றங்கள் உள்ளன. ஒரு சில கென்றங்கள் எமது நகரசபை மற்றும் பிரதேச சபையின் ஆளுகைப் பிரதேசத்தைக் கொண்டிருக்கலாமென்ற போதிலும், அவற்றுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க அளவு அதிகாரங்களும் சுதந்திரமும் உள்ளன.

சமஷ்டி முறையும் - கூட்டாட்சி முறையும்

இவ்விரு ஆட்சி முறைகளைப் பற்றியும் ஒப்பீட்டு ரீதியிலான அறிவைப் பெற்றுக் கொள்வது. ஒற்றையாட்சி மற்றும் சமஷ்டி முறையைப் பற்றி ஒப்பீட்டு ரீதியிலான அறிவைப் பெற்றுக் கொள்வதைப் போன்றே பயனுள்ளதாகும். கூட்டாட்சி முறையில், சமஷ்டி முறையை விடக் கூடுதலாக நடைபெறுகின்ற அதிகாரப் பரவலாக்கல் முறையொன்றே உள்ளது. கூட்டாட்சி முறையென்பது, சுதந்திரமான நாடுகள் வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கங்களுக்காக நிறுவிக் கொள்கின்ற அரசுகளின் கூட்டுச் சங்கமொன்றென ஏற்கெனவே நாம் குறிப்பிட்டுள்ளோம். அவ்வாறு மத்திய அரசுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப் பட்டதன் பின்னர் உறுப்பு அரசுகளால் அவற்றிற்குரிய அடிப்படை அதிகாரங்கள் வைத்திருக்கப்படும். அதேபோன்று மத்திய அரசின் நிலைப்பாடானது, உறுப்பு அரசுகளின் விருப்பின் மீதே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. மத்திய அரசால் உறுப்பு அரசுகளில் வாழும் மக்கள் மீது தனது அதிகாரத்தை நேரடியாகவே அமுலாக்க முடியாது. அதனை கூட்டு அரசுகளின் ஊடாகவே அமுலாக்க முடியும். இதன்படி மத்திய அரசானது, கூட்டு அரசுகளின் முகவர் ஒன்றே ஒழிய சுதந்திரமானதொரு நிறுவனமாகது. 1781-1789 ஆம் காலகட்டத்தில் இவ்வாறான அரசுகளின் கூட்டுச் சங்கமொன்றே அமெரிக்காவில் இருந்தது. சோவியத் யூனியன் வீழ்ச்சியடைந்ததன் பின்னர் ரக்ஷ்யா பெடரேஷன் என்ற பெயரில் அரசுகளின் கூட்டுச் சங்கமொன்று நிறுவப்பட்டது.

சமஷ்டி முறையில் அலகுகளுக்கு, கூட்டாட்சி முறையைவிடக் குறைவாக அதிகாரம் கிடைக்கின்ற முறையொன்றே உள்ளது. சமஷ்டி முறையொன்று, மத்திய அல்லது சமஷ்டி அரசொன்றை உருவாக்குகின்ற நோக்கத்துடன் சுதந்திரமான பல அலகுகள் ஒன்றாக இணைவதன் மூலமே உருவாகின்றன. சமஷ்டி அரசை உருவாக்கியதன் பின்னர் மத்திய அரசு அல்லது பிராந்திய அரசுகள், அரசியலமைப்பின் மூலம் இணங்கியுள்ளவாறு. ஆராகை அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் கட்டுக் கோப் பினுள் ஓயே செயற்படுகின்றன. இவை இரண்டுக்கும் இடையே பல அடிப்படை வித்தியாசங்கள் உள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

(i) கூட்டாட்சி முறையில் மத்திய அரசுக்கு உறுப்பு அரசுகளிடமிருந்தே அதிகாரம் கிடைக்கின்றது. ஆயினும் சமஷ்டி முறையினுள் மத்திய அரசும் பிராந்திய அரசுகளும் ஒரு பொது மூலத்திலிருந்தே அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றன. அதாவது அரசியல் அமைப்பிலிருந்தாகும்.

(ii) கூட்டாட்சி முறையில் மத்திய அரசால் உறுப்பு அரசுகளிலுள்ள பிரசைகள் மீது அதிகாரத்தை அமுலாக்க முடியாது. முடியுமாயிருப்பின் மிகவும்

வரையறுக்கப்பட்டதோரு அதிகாரமே உண்டு. ஆயினும் சமஷ்டி முறையினுள் அரசியலமைப்பின் மூலம் மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ள துறைகளிலும் அத்துடன் அதிகார அளவைப் பொறுத்தும் பிராந்திய அரசுகளின் பிரசைகள் மீது தமது அதிகாரத்தை அமுலாக்க முடியுமாயுள்ளது.

(iii) கூட்டாட்சி முறையில், மத்திய சட்டமன்றமொன்று கிடையாது. ஆயினும் சமஷ்டி முறையில் மத்திய சட்டமன்றமொன்று உள்ளது.

(iv) கூட்டாட்சி முறையில் இறைமையுடன் கூடிய பல அரசுகளின் கூட்டுச் சங்கமொன்றே உள்ளது. ஆயினும், சமஷ்டி முறையில் பல அரசுகள் ஒன்று சேர்வதன் மூலம் புதியதோரு அரசு உருவாகின்றது.

சமஷ்டி முறையிலுள்ள சிறப்பியல்பு வாய்ந்த பண்புகள்

சமஷ்டி முறைகளில் உறுதியான, அரசியல் மற்றும் அரசியலமைப்பு ரீதியான பண்புகள் உள்ளன. அவற்றில் முக்கியமானவற்றைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

(i) சமஷ்டி அரசொன்று ஒப்பீட்டாவில் சுதந்திரமான பல அரசியல் அலகுகள் இணைவதன் மூலமே உருவாகின்றன. இவை பொது நோக்கமொன்றை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டே இணைகின்றன.

(ii) சமஷ்டி முறையினுள் இரட்டை ஆட்சி முறையொன்றே உள்ளது. அதாவது, ஆட்சிமுறை இரண்டு மட்டங்களிலேயே நிலவுகின்றது. அதாவது மத்திய அரசு மற்றும் பிராந்திய அரசுகள் என்றவாறாகும்.

(iii) மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையில் தெளிவான அதிகாரப் பகுப்பொன்று உள்ளது. அந்த அதிகாரப் பகுப்பானது அரசியலமைப்பில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளவாறு நடைபெறும். மத்திய அரசுக்கு முழுநாட்டிற்கும் ஏற்புடையதான் அதிகாரங்கள் உள்ளன. பிராந்திய அரசுகளுக்கு, அவற்றின் நில எல்லைகளுக்கு மட்டும் ஏற்புடையதான் அதிகாரங்களே உள்ளன.

(iv) மத்திய அரசு மற்றும் பிராந்திய அரசுகள் ஆகிய இரு தரப்பும் தமது அதிகாரத் தையும் ஆளுகையையும் ஒரு மூலத்திலிருந்தே பெற்றுக் கொள்கின்றன. அதாவது, அரசியலமைப்பிலிருந்தாகும். சமஷ்டி முறையில் அரசியலமைப்பு ஒப்புயர்வற்றதாகக் கருதப்படுவது இதனாலாகும்.

(v) சமஷ்டி அரசியலமைப்பு ஒப்பீட்டளவில் இசைந்து கொடுக்காது என்பதோடு, பிராந்திய அரசுகளின் விருப்பைப் பெறாது அரசியலமைப்பைத் திருத்துகின்ற அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு கிடையாது. இதற்கான காரணம் யாதெனில், மத்திய அரசுக்கு தான்தோன்றித்தனமாக பிராந்திய அரசுகளின் அதிகாரங்களையும், உரிமைகளையும் பறித் தெடுப்பதற்கு வாய்ப்பு அளிக்காதிருத்தலாகும்.

(vi) சமஷ்டி ஆட்சி முறை நிலவுகின்ற நாடுகளில் பிரசைகள் மீது தமது ஆளுகை அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பதற்கு மத்திய அரசாலும் அதேபோன்று பிராந்திய அரசுகளாலும் முடியுமாயுள்ளன. ஆயினும், இது அரசியலமைப்பில் விதந் துரைக்கப்பட்டுள்ள துறைகளுக்கு ஏற்பவேயாகும். உதாரணமாக, அமெரிக்காவில் வாழுகின்ற ஒருவர் இரண்டு சட்ட முறைகளுக்கும் ஒரே தடவையில் கட்டுப்படுகின்றார். அதாவது, அமெரிக்காவில் ஜக்கிய குடியரசின் சமஷ்டிக் குற்றவியல் சட்டம் மற்றும் பிராந்திய அரசு குற்றவியல் சட்டம் ஆகியவற்றுக்காகும்.

(vii) சமஷ்டி முறைகளில் மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் வெவ்வேறான அரசியலமைப்புகள் இருக்கலாம். அமெரிக்கா இதற்கானதொரு உதாரணமாகும். அங்கு ஒவ்வொரு பிராந்திய அரசுக்கும் தனியான அரசியலமைப்பு உள்ளது. ஆயினும் அவை, மத்திய சமஷ்டி அரசியலமைப்பின் கோட்பாடுகளுக்கு இணங்கியதாய் இருத்தல் வேண்டும். பிராந்திய அரசியலமைப்புக் கள், சமஷ்டி அரசியலமைப்புடன் முரண்படுவதாயிருப்பின் சமஷ்டி அரசியலமைப்பே மேலோங்கி நிற்கும். அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் உள்ள 'Supremacy Clause' என அழைக்கப்படுகின்ற வாசகத்தில் இக் கருத்தே அடங்கியுள்ளது. இதன் மூலம் கூறப்படுவது யாதெனில், ஒவ்வொரு பிராந்திய அரசும் சமஷ்டி அரசியலமைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பது மாத்திரமன்றி. அது நாட்டின் 'ஒப்புயர்வற்ற சட்டமாதல்' வேண்டும் என்பதே. சமஷ்டி அரசியலமைப்புக்கும் பிராந்திய அரசியலமைப்புகளுக்கும் இடையே முரண்பாடொன்று ஏற்படுகின்றவிடத்து சமஷ்டி அரசியலமைப்பே மேலோங்கி நிற்கும்.

(viii) சமஷ்டி முறையினுள் மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளைத் தீர்த்து வைக்கின்ற நிறுவனமொன்று உள்ளது. பொதுவாக இந் நிறுவனம் நாட்டின் உயர்நீதிமன்றமாயிருக்கும். ஒரு சில நாடுகளில் இதற்கென விசேடமாக அரசியலமைப்பு நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

சமஷ்டி முறைகள் உருவாவதற்கான வழிகள்

இரண்டு வழிகளினாடாக உலகில் சமஷ்டி ஆட்சி முறைகள் உருவாகியுள்ளன. அவையாவன:-

- (i) சுதந்திரமான ஒரு சில அரசியல் கூறுகள் பொது நோக்கமொன்றுக்காக இணைதல்.
- (ii) சமஷ்டியல்லாத அரசினுள் குறிப்பிட்ட அரசியல் காரணங்களுக்காக, அப்போதுள்ள பிராந்தியங்களால் அமைந்த சமஷ்டி முறையொன்று உருவாக்கப்படுதல்.

சுவிற்சலாந்தும் ஜக்கிய அமெரிக்காவும் முதலாவது முறையின் கீழ் சமஷ்டி அரசுகளாக மாறியமைக்கான உதாரணங்களாகும். சுவிற்சலாந்து தனது பாதுகாப்பை முன்னிட்டு, பல சிறிய அரசுகள் ஒன்றாக இணைந்ததன் மூலம் சமஷ்டி அரசாக மாறியது. ஒவ்வொன்றும் சுதந்திரமாக இருந்த பதின்மூன்று இராஜ்யங்கள் ஒன்றிணைந்ததன் மூலமே ஜக்கிய அமெரிக்கா உருவாகியது. இவை, ஆரம்பத்தில் கூட்டாட்சி அரசாக ஒன்றிணைந்து பின்னர் சமஷ்டி அரசொன்றை உருவாக்கின. இம் முறைக்கு ஏற்ப, சமஷ்டி அரசொன்று உருவாகின்ற போது, அவ்வாறு ஒன்றிணைகின்ற கூறுகளின் ஓப்பீட்டளவிலான சுதந்திரத்தை வைத்திருப்பதைப் போன்றே மத்திய சமஷ்டி அரசுகளின் பொது நோக்கமொன்றை வெளிப்படுத்துகின்ற அடிப்படை அதிகார முறைமையை ஓப்படைத்தலும் நடைபெறுகின்றது. இது, அரசியலமைப்பின் மூலம் சட்டீதியாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற இணக்கப்பாட்டின் ஊடாகவே நடைபெறுகின்றது. அரசியலமைப்பானது, அவ்வாறு ஒன்றிணைகின்ற அலகுகளையும் மத்திய அரசையும் உருவாக்குகின்றதும், அவற்றை ஒன்றுடெளான்று இணைக்கின்றதும். அவற்றின் அதிகாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்கின்றதும் மற்றும் ஓப்பீட்டளவிலான சுதந்திரத்தை உருவாக்குகின்றதுமான அடிப்படைச் சட்ட ஆவணமாகும்.

இரண்டாவது முறையின்படி சமஷ்டி அரசாக அமைவதற்கான உதாரணம் கனடா, தென் ஆபிரிக்கா, மற்றும் இந்தியாவாகும். இங்கு, அப்போதுள்ள நிருவாக மாகாணங்கள் சமஷ்டிப் பிராந்தியங்களாக மாற்றப்படுதலே நடைபெற்றுள்ளது. இது அப்போதுள்ள அரசியலமைப்பு திருத்தப்படுவதன் மூலமே நடைபெறுகின்றது. இன்றேல், புதியதொரு அரசியலமைப்பின் மூலமேயாகும். மத்திய அரசுக்குரிய அதிகாரங்களில் முக்கியமானதொரு பகுதியை புதிதாக உருவாக்கப்படுகின்ற பிராந்திய அரசுகளுக்கு ஓப்படைத்தல், இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலமே நடைபெறுகின்றது.

சமஷ்டி முறைகளில் அரசு அலகுகளின் சுதந்திரமும் உரிமைகளும்

சமஷ்டி முறையானது மத்திய அரசையும் சமஷ்டி அலகுகளையும் உள்ளடக்கியிருப்பதோடு. அந்த அலகுகளின் (அரசு அல்லது பிராந்தியம் என்ற எப்பெயரால் அழைக்கப்பட்ட போதிலும்) சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு அரசியலமைப்பு ரீதியிலான ஏற்பாடுகள் உள்ளன. முன்னர் சுதந்திரமாக இருந்த அரசுகள் சமஷ்டி முறையினுள் ஒன்றிணைவதாயிருப்பின், சமஷ்டியாவதற்கு முன்னர் தாம் அனுபவித்த சுதந்திரத் தில் குறிப்பிடத்தக்களவைப் பாதுகாப்பதற்கு அந்த அலகுகள் விரும்புகின்றன. அதேபோன்று, சமஷ்டி மத்திய அரசானது தம்மைப் பாதுகாக்குமென்றும் அந்த அலகுகள் எதிர்பார்க்கின்றன.

சமஷ்டி அமைப்பொன்றினுள் வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்கள் மற்றும் ஏனைய அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து பாதுகாப்பு பெறும் உரிமை பிராந்திய அரசுகளுக்கு உள்ளதென்பதோடு, அந்த முக்கியமான உரிமையை உறுதிப்படுத்துதல் மத்திய சமஷ்டி ஆட்சியின் பொறுப்பாகும். பெரும்பாலான சமஷ்டி அரசியலமைப்புகளில் இப்பொறுப்பு தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் IV (4) ஆம் வாசகத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

"ஜக்கியக் குடியரசு, இச் சங்கத்திலுள்ள ஓவ்வொரு அரசுக்கும் கூட்டாட்சி முறையொன்றை உறுதிப்படுத்துகின்றதோடு. அந்த ஓவ்வொரு அரசையும் அரசியலமைப்பின் மூலம் பாதுகாக்கின்றது. சட்டமன்றம் அல்லது நிறைவேற்றத்திகாரத்தைப் பிரயோகிப்பதன் மூலம் அரசினுள் நிகழ்கின்ற வன்முறைகளிலிருந்தும் அவற்றைப் பாதுகாக்கின்றது."

அவுஸ்திரேலியாவில் 1900ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பிலும் இதற்குச் சமமான உறுதிமொழியொன்று சமஷ்டிக் கூறுகளுக்குக் கிடைக்கின்றது. அதாவது மத்திய அரசு, ஓவ்வொரு பிராந்திய அரசையும் வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புக் களிலிருந்தும் உள்ளக வன்முறைகளிலிருந்தும் பாதுகாப்பதற்குக் கட்டுப் பட்டுள்ளது. கவிற்சலாந்தின் அரசியலமைப்பின் மூலம் கூறப்படுவது யாதெனில், கென்றினின் ஆரைகைப் பிரதேசமும், அவற்றின் இறைமையும், அவற்றின் அரசியலமைப்பும், அவற்றிலுள்ள பிரசைகளின் சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகள் ஆகிய அனைத்தும் கொன்பெட்டரேஷன் எனப்படும் கூட்டாட்சியின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றதென்பதாகும். இதன்படி சமஷ்டிக் கூறுகளின் நிலைப் பாட்டை வசதிப்படுத்துவதும் பாதுகாப்பதும் மத்திய அரசின் அரசியலமைப்பு ரீதியிலானதோரு பொறுப்பாகும்.

அலகுகளின் சுதந்திரமும் மத்திய அரசும்

சமஷ்டி அலகுகளின் நிலைப்பாட்டையும் சுதந்திரத்தையும் உறுதிப்படுத்துதல் மத்திய அரசின் கடப்பாடோன்றாகுமென்பதோடு. அலகுகளின் சுதந்திரம் நிபந்தனைகளற்ற ஒன்றாகாது. அவற்றின் சுதந்திரம் ஒப்பீட்டு ரீதியிலானதொன்றாகும். அதாவது, அரசியலமைப்பின் மூலம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள அளவு மாத்திரமேயாகும். இக்கருத்தைச் சட்டத்துக்கு அமையக் கூறுவதெனில், பிரதானமாக பிராந்திய அரசுகளின் அரசியலமைப்புகளும் சட்டங்களும், முழு நாட்டிற்கும் செல்லுபடியாகின்றதான் சமஷ்டி அரசியலமைப்புக்கு இணங்கியொழுகியதாயிருத்தல் வேண்டுமென்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். நாட்டின் அரசியலமைப்பை மீறிச் செல்வதற்கு பிராந்திய அரசுகளின் அரசியலமைப்புக்களுக்கோ சட்டமன்றங்களுக்கோ முடியாது. ஒரு சில நாடுகளின் உதாரணங்களிலிருந்து இதன் மூலம் கூறப்படுகின்ற கருத்தை தற்போது நாம் கவனிப்போம்.

ஜூக்கிய அமெரிக்கக் குடியரசின் அரசியலமைப்பின்படி ஒவ்வொரு பிராந்திய அரசுக்கும் தமக்கென அரசியலமைப்புக்கள் இருக்கலாம். ஆயினும் பிராந்திய அரசின் அரசியலமைப்புக்கும் ஜூக்கிய அமெரிக்காவின் சமஷ்டி அரசியலமைப்புக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்ற போது, பிராந்திய அரசின் அரசியலமைப்பே மேலோங்கி நிற்கும். சுவிற்சலாந்தில் உள்ள முறைப்படி, கென்ரன் ஒன்று அங்குள்ள அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதெனில் அல்லது புதியதொரு அரசியலமைப்பை அங்கீகரிப்பதெனில், அதனை மத்திய அரசின் அங்கீகாரத்துக்காகச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். அது அங்கீகரிக்கப்படாது விடின், திருத்தம் அல்லது புதிய அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகாது. அவுஸ்திரேவியாவிலுள்ள ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய, பிராந்திய அரசின் அரசியலமைப்பு சமஷ்டி அரசியலமைப்புக்குக் "கட்டுப்பட்டதாக" இருத்தல் வேண்டுமென்பதோடு. அதற்கிணங்க சமஷ்டி அரசியலமைப்புடன் முரண்படுகின்ற பிராந்திய அரசு அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகள் இரத்தாகி விடுகின்றன. ஜேர்மனியின் அரசியல் அமைப்பின் மூலம் பிராந்திய அரசுகளின் அரசியலமைப்புக்களுக்கு இடமளிக்காதுள்ள போதிலும், அதிலுள்ள ஏற்பாடு யாதெனில், பிராந்திய அரசின் ஆட்சி நடைமுறைகள், சமஷ்டி அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளான கூட்டாட்சி, சனநாயகம் மற்றும் சட்டத்தின் ஆதிக்கம் ஆகிய கோட்பாடுகளுக்கு இணங்கியதாயிருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும்.

பிராந்திய அரசுகளும் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளும்

சமஷ்டி அரசிலுள்ள பிராந்திய அரசுகளுக்கு வெளிநாடுகளுடன் உடன்படிக்கைகள் செய்து கொள்ள முடியுமா? சுதந்திரமான வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளைப் பேணி வரமுடியுமா? அதேபோன்று சமஷ்டி அமைப்பின் நிலைப்பாட்டிற்குச் சேதம் விளைவிக்கூடியதான் பரஸ்பர உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொள்ள பிராந்திய அரசுகளால் முடியுமா? அரசியலமைப்புச் சட்டங்களில் இக்கேள்விக்கான பதில் 'முடியாது' என்பதாகும். அவ்வாறான அதிகாரம் பிராந்திய அரசுகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருப்பின். அது சமஷ்டி ஆட்சியின் நிருவாகத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட தாகவே இருக்கும்.

சமஷ்டி அரசில் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் தொடர்பாகவுள்ள அரசியல் கோட்பாடு யாதெனில், முன்னர் சுதந்திரமாக இயங்கிய அரசுகூட சமஷ்டி அமைப்பாக மாறியதும், அவற்றுக்கு முன்பிருந்த வெளிவாரி இறைமை (External Sovereignty) தற்போது மத்திய அரசுக்குப் பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதாகும். அப்போது, பிராந்திய அரசுக்கு உள்ளக இறைமை (Internal Sovereignty) மட்டுமே உரித்தாக இருக்கும். இதன்படி பிராந்திய அரசுகளுக்கு வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளைப் பேணிவருவதற்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ள வசதிகளுக்கேற்பவும் மத்திய ஆட்சியின் நிருவாகத்துக்குக் கட்டுப்பட்டதாகவும் மட்டுமே அனுமதி கிடைக்கின்றது.

அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பின் பிரகாரம், எந்தவொரு பிராந்திய அரசுக்கும் காங்கிரஸின் விருப்பத்துடனன்றி வெளிநாட்டுச் சக்தியொன்றுடன் உடன்படிக்கைக்கு வரவோ அல்லது அரசு ரீதியாக ஒன்று சேரவோ முடியாது. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் இன்னொரு பிராந்திய அரசுடன் உடன்படிக்கைக்கு வருகின்ற போது கூட காங் கிரசின் அனுமதி அவசியமாகின்றது. அவ்ஸ்திரேவியாவில் வெளிநாடுகளுடன் உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொள்ளும் அதிகாரம் சமஷ்டிப் பாராளுமன்றத்திற்கு மாத்திரமே உரித்தாயுள்ளது. கவிற்சலாந்தில் இது தொடர்பாக ஓரளவு தளர்த்தப்பட்ட முறையொன்றே உள்ளது. கென்ரன்களுக்கிடையே அரசியலல்லாத உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொள் வதற் கான சுதந்திரம் உள்ளது. இவை முக்கியமாக நிருவாக உடன்படிக்கைகளாயிருக்கும். ஆயினும் இவற்றைக்கூட மத்திய ஆட்சிக்கு அறிவித்தல் வேண்டும். மத்திய ஆட்சிக்கு அல்லது ஏனைய கென்ரன்களுக்கு பாதிப்பை விளைவிக்கக் கூடியவைகள் அவ் உடன்படிக்கைகளில் இருப்பின் அவற்றைத் தமது தடை அதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்பட வைக்கும் அதிகாரத்தை மத்திய அதிகாரிகள் கொண்டுள்ளனர். வெளிநாட்டு அரசுகளுடன் உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொள்வதற்கும் கென்ரன்களுக்கு அனுமதியுள்ளது. ஆயினும் இது கூட மேற்கூறப்பட்ட வரையறைக்கு உட்பட்டே இருக்கும்.

சட்டங்களை ஆக்குகின்ற அதிகாரம் தொடர்பான சிக்கல்

சமஷ்டி ஆட்சி முறைகளில் சட்டவாக்க அதிகாரம் மத்திய ஆட்சிக்கும் பிராந்திய ஆட்சிகளுக்கும் இடையே பகிள்ளது அளிக்கப்பட்டுள்ளதென்பதை நாம் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். தமது சட்டங்களை ஆக்கும் அதிகாரத்தை அமுலாக்குகின்றமை தொடர்பாக மத்திய ஆட்சிக்கும் பிராந்திய ஆட்சிகளுக்குமிடையே முரண்பாடுகள் ஏன்ன நிகழும்? பொதுவாக சமஷ்டி அரசியலமைப்புகளில் இந்நிலைமைக்கு அவசியமான தீர்வுகள் முன்மொழியப்பட்டுள்ளன. இதில் இரண்டு அம்சங்கள் உள்ளன.

முதலாவது யாதெனில், மத்திய ஆட்சிக்கும் பிராந்திய ஆட்சிகளுக்கும் எந்த விடயங்கள் தொடர்பாக சட்டவாக்க அதிகாரம் உள்ளதென்பது தொடர்பாக அரசியலமைப்பில் உறுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். இதன் மூலம் முரண்பாடான விதத்தில் சட்டங்கள் ஆக்கப்படுவதைத் தவிர்க்கக் கூடியதாயிருக்கும்.

இரண்டாவது யாதெனில், பிராந்திய சட்டமன்றத்தால் ஆக்கப்பட்டுள்ள ஒரு சட்டம் சமஷ்டி அரசியலமைப்புக்கு முரணானதாயிருப்பின். அச்சட்டம் செல்லுபடியற்றதாகும்.

பிராந்திய சட்டமன்றத்தால் ஆக்கப்பட்டுள்ளதொரு சட்டம் சமஷ்டி சட்டமன்றத்தின் சட்டத்துக்கு முரணானதாயிருப்பின் என்ன நிகழும்? பெரும்பாலான சமஷ்டி அரசியலமைப்புக்களில் இதற்காகவுள்ள ஏற்பாடு யாதெனில், சமஷ்டிச் சட்டம் மேலோங்கி நின்று பிராந்தியச் சட்டம் செல்லுபடியற்றதாகி விடும் என்பதாகும். அவுஸ் திரேவியாவின் அரசியலமைப்பின்படி பிராந்திய அரசொன்றின் சட்டம் அவுஸ்திரேவிய அரசு சபையின் சட்டத்துக்கு முரணாகின்ற போது அவுஸ்திரேவிய அரசு சபையின் சட்டம் மேலோங்கி நிற்கின்றது. அவ்வாறு முரணாகின்ற வரை பிராந்திய சட்டம் செல்லுபடியற்றதாகிவிடும்.

ஜேர்மனியில் உள்ள முறை யாதெனில், சமஷ்டி முறையிலுள்ள இம் மரபுாதியான ஏற்பாடுகள், இம் முறையிலிருந்து சிறிதளவு வித்தியாசமானதாயுள்ளது. ஜேர்மன் அரசியலமைப்பின் பிரகாரம், மத்திய அரசுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள விடயத்துடன் தொடர்புடைய சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு பிராந்திய அரசுகளால் முடியுமாயுள்ளது. ஆயினும், பிராந்திய சட்டமன்றங்களுக்கு சமஷ்டிச் சட்டமன்றத்தால் இவ்வதிகாரம் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வழங்கப்பட்டுள்ள சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரமே அவ்வரிமையைப் பயன்படுத்த முடியுமாயிருக்கும். இது 'கட்டளைப் பேராட்சி

பெற்ற சட்டமன்ற அதிகாரம்' ஆகும். மேலும், சமஷ்டி அரசும் பிராந்திய அரசுகளும் கூட்டாக அதிகாரத்தை அமுலாக்குகின்ற ஒருங்கிணைந்த அதிகாரங்களுக்குரிய விடயங்கள் தொடர்பாகவும் பிராந்திய அரசுகளால் சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு முடியுமாயுள்ளது. இவ்விடயங்கள் தொடர்பாக சட்டங்களை ஆக்குவதற்குத் தமக்குள்ள அதிகாரத்தை சமஷ்டிச் சட்டமன்றம் பயன்படுத்தாதிருப்பின் மட்டுமே அவ்வாறு செய்ய முடியுமாயிருக்கும்.

இவ்வாறு ஓவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரு சில வித்தியாசங்கள் இருப்பினும் சமஷ்டி அரசுகளில் சட்டமன்ற அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வது தொடர்பாக, மத்திய சட்டமன்றம் 'ஓப்புயர்வற்றுது' என்ற கோட்பாடே நிலவுகின்றது. நாம் ஏற்கெனவே கண்டுள்ளாடி சமஷ்டி அரசியலமைப்புகளில் supremacy clause எனக் குறிப் பிடப்படும் உறுப்புரையொன்று இதனாலேயே உட்புகுத்தப்படுகின்றது. இதன் மூலம், மத்திய சட்டமன்றம் பிராந்திய சட்டமன்றங்களை விட ஓப்புயர்வற்றுதென்பதை உறுதிப்படுத்துதலே நடைபெறுகின்றது.

நிறைவேற்றதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளல்

சமஷ்டி ஆட்சி முறைகளில் நிறைவேற்றதிகாரம் மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றன. எவ்விதம் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுமென்பது அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் தனியான சட்டமன்றங்கள் இருப்பதைப் போன்றே தனியான நிறைவேற்றுச் சபைகளும் உள்ளன. இவை பிராந்திய நிறைவேற்றுச் சபை, பிராந்திய அரசு நிறைவேற்றுச் சபை, அரசு நிறைவேற்றுச் சபை போன்ற பல்வேறு பெயர்களைக் கொண்டு வெவ்வேறு நாடுகளிலும் அழைக்கப்படுகின்றன. இது தொடர்பாக ஓவ்வொரு நாட்டிலும் உள்ள முறைகளும் ஒன்றுக்கு ஒன்று வித்தியாசமானதாய் இருக்கலாம். அத்துடன், பெரும்பாலான சமஷ்டி முறைகளிலுள்ள பிராந்திய அரசுகளின் உள்ளமைப்பு, மத்திய அரசின் உள்ளமைப்பிலுள்ள கட்டுக் கோப்புக்குச் சமமானதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளதென்ற விடயத்தை எம்மால் கூறக்கூடியதாயுள்ளது.

உதாரணத்திற்கு அமெரிக்காவை நோக்குவோம். அமெரிக்காவின் பிராந்திய அரசுகளின் நிறைவேற்றதிகார சபையின் தலைவர் ஆளுநராவார். பிராந்திய அரசின் அமைச்சரவையை நியமிப்பவரும் அதன் தலைவராக இருப்பவரும் அவராவார். பிராந்திய ஆளுநர்கள் சமஷ்டி அரசின் சனாதிபதியாக நேரடியாகவே மக்களின் வாக்குகளினாலேயே தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். மத்திய அரசிலும் அதே போன்று பிராந்திய அமைச்சரவைகளிலும் உறுப்பினாகள் வாக்குகளின் மூலம் தெரிவு

செய்யப்படுவதில்லை. மத்திய அரசின் நிறைவேற்றுச் சபையிலாயின் சனாதிபதியினாலும் பிராந்திய அரசின் நிறைவேற்றுச் சபையிலாயின் ஆளுநராலுமே இவர்கள் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

இந்தியா இதை விட வித்தியாசமானதொரு உதாரணத்தை வழங்குகின்றது. இந்தியாவின் மத்திய அரசு கூட்டாட்சியாயுள்ளதோடு. அதன் ஆட்சிமுறைக் கட்டுக்கோப்பு பிரத்தானிய வெஸ்ற்மினிஸ்ரர் முறைக்குச் சமமானதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பிராந்திய அரசு கட்டமைப்புகளும் மத்திய அரசின் நிறுவனாதியான மாதிரிக்குச் சமமான விதத்திலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் ஆளுநர் ஒருவர் நியமிக்கப்படுவார்களேன்றோடு. ஆளுநர்கள் மத்திய அரசின் சனாதிபதியைப் போன்று பெயரளவிலான நிறைவேற்றுச் சபைகளின் தலைவர்களாவார்கள். பிராந்திய அரசு நிறைவேற்றுச் சபையின் தலைவர் அமைச்சராயிருப்பார். பிரதம அமைச்சர் பிராந்திய அமைச்சரவையின் தலைவராயிருப்பதோடு. பிராந்திய அமைச்சர்கள் பிராந்திய சட்டமன்றத்தின் உறுப்பினர்களிலிருந்தே தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையே நிறைவேற்றத்தார் மற்றும் நிருவாக அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் விதத்தைப் பற்றிப் பொதுவாக அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். நிறைவேற்று மற்றும் நிருவாக அலுவல்களுக்காக மத்திய அரசுக்கு தனியானதொரு நிருவாக முறையொன்றும், பிராந்திய அரசுகளுக்கு தமக்கே உரிய நிருவாக முறைகளும் உள்ளமை சமஷ்டி முறைகளிலுள்ள பொதுவான பண்பாகும். உதாரணமாக, அமெரிக்காவிலும் அதேபோன்று இந்தியாவிலும் இவ்வாறான இரண்டு மட்டங்களிலான - மத்திய மற்றும் பிராந்திய என்றவாறாக நிருவாக முறைகள் அமையப் பெற்றுள்ளன. மத்திய அரசின் சிவில் உத்தியோகத்தர்களுக்கு தனியொரு கட்டமைப்பும், பிராந்திய அரசுகளின் சிவில் உத்தியோகத்தர்களுக்கு தனியொரு கட்டமைப்பும், இதன் காரணமாகவே உள்ளது. இது சமஷ்டி முறைகளிலுள்ள "இரட்டை ஆட்சி முறை"க் கோட்பாட்டிலிருந்து பிறந்ததாகும்.

அமெரிக்காவின் சட்டத்தையும் அமைதியையும் பேணுவது தொடர்பாக சமஷ்டி அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையிலுள்ள இரட்டை முறையின் உதாரணத்தின் மூலம் இதை மேலும் விளக்கலாம். அமெரிக்காவில் சமஷ்டிக் குற்றவியல் சட்டமுறையொன்றும், பிராந்தியக் குற்றவியல் சட்டமுறைகளும் உள்ளன. சமஷ்டி சட்டமுறை முழு ஜக்கிய அமெரிக்காவுக்கும் ஏற்புடையதாக இருப்பதோடு, பிராந்தியக் குற்றவியல் சட்டமுறைகள் பிராந்தியத்துக்கு மட்டுமே ஏற்புடையதாக இருக்கின்றன. இதன்படி, அமெரிக்காவின் பிரசை ஒருவர் இரண்டு குற்றவியல் சட்டமுறைகளுக்கும்

ஒரே நேரம் கட்டுப்படுகின்றார். இந்த இரண்டு சட்ட முறைகளையும் அமுலாக்குவதற்கு இரண்டு பொலீஸ் கட்டமைப்புக்களும் உள்ளன. அதாவது சமஷ்டி பொலீஸ் மற்றும் பிராந்திய பொலீஸ் என்றவாறாகும். இந்தியாவிலும் பிராந்திய அரசுகளுக்கே பொலீஸ் அதிகாரங்கள் உள்ளன.

சமஷ்டி முறையும் இரட்டைச் சட்டசபையும்

சமஷ்டி ஆட்சி முறைகளில் சமஷ்டிச் சட்டமன்றமானது ஒழுங்குவிதிக்கு அமைய. இரண்டு சட்டசபைகளைக் கொண்டிருக்கும். அதாவது, மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை மற்றும் செனற் சபை என்றவாறு இரட்டைச் சட்ட சபையாயிருக்கும். சமஷ்டி ஆட்சி முறைகளுக்கு இரட்டைச் சட்ட சபையோன்று அத்தியவசியமாகுமெனப் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. இதற்கான காரணம் யாதெனில், பிராந்திய அரசுகளுக்குத் தமது சிறப்பியல்பு வாய்ந்த தேவைகளையும் அபிலாண்தைகளையும் மத்திய அரசினுள் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதற்கு வாய்ப்பளிப்பதற்காகும். மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் உறுப்பினர்கள் பொது மக்களையே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன. ஆயினும், செனற் சபை உறுப்பினர்கள் சமஷ்டி அரசின் கூறுகளையே பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்றனர்.

அமெரிக்காவின் செனற்சபையில் 100 உறுப்பினர்களே உள்ளனர். ஒவ்வொரு பிராந்திய அரசினாலும், அவற்றின் குடித்தொகை அல்லது பரப்பளவைக் கவனத்திற் கொள்ளாது. இரண்டு செனற் சபை உறுப்பினர்களை வாக்குகளின் மூலம் தெரிவு செய்து செனற் சபைக்கு அனுப்பலாம். கவிற்சலாந்திலும் Council of states என்ற பெயரில் இரட்டைச் சட்டசபையான்று உள்ளது. அதற்கு, ஒவ்வொரு கென்றிலிருந்தும் (பிராந்தியத்திலிருந்தும்) இரண்டு உறுப்பினர்கள் வீதம் வாக்குகளின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

இதைவிட வித்தியாசமான இரட்டைச்சட்ட சபை முறைகளும் உள்ளன. உதாரணமாக கனடாவின் செனற்சபை உறுப்பினர்கள் வாக்குகளின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படாது. ஆனநாரால் சீவிய காலத்துக்கு நியமிக்கப்படுகின்றனர். ஒவ்வொரு பிராந்திய அரசுக்கும் செனற் சபையில் கிடைக்கின்ற பிரதிநிதித்துவமும் சமமானதாக இருக்காது. ஆகவால் கனடாவின் செனற்சபை ஒரு சமஷ்டி சட்ட சபையாக செயலாற்றுவதில்லை. ஜேர்மனின் இரட்டைச் சட்ட சபையிலும் பிராந்திய அரசுகளின் பிரதிநிதித்துவம் சமமானதாக இல்லை. ஆயினும், பிராந்தியங்களுக்கு இடையிலான சமத்துவத்தை உறுதிப்படுத்தும் பொருட்டு ஜேர்மனில், பிராந்திய அரசின் உறுப்பினர்கள் அனைவரினதும் வாக்குகள் குழு வாக்கொன்றாக மாத்திரம் கவனத்திலெடுக்கப்படுகின்ற முறையோன்று பிரயோகிக்கப்படுகின்றது.

நீதிமன்ற அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளல்

சமஷ்டி அரசுகளில் நீதிமன்ற அதிகாரங்களை அமுலாக்கல், மத்திய ஆட்சிக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையில் ஏற்படுகின்ற உழைப்புப் பகுத்தொன்றுக்கு ஏற்ப நடைபெறுகின்றது. இது சமஷ்டி நீதிமன்றம் மற்றும் பிராந்திய நீதிமன்றங்களின் மூலமே நடைபெறுகின்றது. இந்த நீதிமன்ற முறைமைகள் இரண்டும் நாட்டுக்கு நாடு ஓரளவு விதத்தியாசமான விதத்தில் ஒழுங்கமையப் பெற்றிருப்பினும், நீதிமன்ற அதிகாரங்களும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுமென்பதே இதிலுள்ள கோட்பாடாகும்.

அமெரிக்காவில், சட்டம் மற்றும் நீதிமன்றம் ஆகிய இரண்டையும் பொறுத்தவரை இவை பகுதிப்படுத்தப்பட்டே உள்ளன. அங்கு சமஷ்டிச் சட்டம் மற்றும் பிராந்தியச் சட்டம் என இரண்டு சட்டமுறைமைகளும், சமஷ்டி நீதிமன்றம் மற்றும் பிராந்திய நீதிமன்றம் என இரண்டு நீதிமன்ற முறைமைகளும் உள்ளன. ஜக்கிய அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றம் இந்த இரண்டு நீதிமன்ற முறைமைகளினதும் அதிஉயர் நீதிமன்றமாயுள்ளது. உயர்நீதிமன்றம் சமஷ்டி மற்றும் பிராந்திய சட்ட முறைமைகளுக்கிடையே ஒருமைப்பாட்டைப் பேணி வருகின்றது. அரசியலமைப்புக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுகின்ற அதிகாரமும் உயர் நீதிமன்றத்துக்கே உள்ளது.

சுவிற்சலாந்திலும் சமஷ்டி மற்றும் கென்ரன் என்ற இரண்டு சட்ட முறைமைகள் இருந்த போதிலும், இச்சட்டங்கள் கென்ரன் நீதிமன்றங்கள் மூலமே அமுலாக்கப்படுகின்றன. சமஷ்டி மற்றும் கென்ரன் சட்டம் ஆகிய இரண்டு சட்ட முறைமைகளும் ஒரு நீதிமன்ற முறையின் ஊடாக அமுலாக்கப்படுவது என்பதே இதன் பொருளாகும். அங்கு தனியாக சமஷ்டி நீதிமன்ற முறையொன்று கிடையாது. ஜேர்மனியில் சமஷ்டி மற்றும் பிராந்திய நீதிமன்ற முறைமைகள் இரண்டும் உள்ளன. கனடாவில் சமஷ்டி மற்றும் பிராந்தியம் என்ற நீதியில் சட்ட முறைமைகள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் சமஷ்டிச் சட்டமும் பிராந்திய நீதிமன்றங்களின் மூலமாகவே முக்கியமாக அமுலாக்கப்படுகின்றது. இதன்படி பிராந்திய நீதிமன்றங்கள் சமஷ்டி மற்றும் பிராந்திய சட்டம் ஆகிய இரண்டையும் அமுலாக்குகின்றன. கனடாவில் முழுநாட்டினதும் இறுதி மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமான உயர் நீதிமன்றமே சமஷ்டி நீதிமன்றமாக உள்ளது.

பொருளாதாரத் தொடர்புகள்

சமஷ்டி அரசில் மத்திய ஆட்சிக்கும் பிராந்திய ஆட்சிக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பில் மிக முக்கியமானதும் தீர்க்கமானதுமான விடயம்

பொருளாதாரம் மற்றும் நிதியியல் தொடர்புகளாயுள்ளன. மரபுநீதியான சமஷ்டி முறையினுள் பொருளாதாரக்கொள்கை மற்றும் அரச நிதியியல் தொழிற்பாடுகள் தொடர்பான பொறுப்பும் அதிகாரமும் பிரதானமாக மத்திய ஆட்சிக்கு இருந்தது. சமஷ்டி அரசில் பொதுவாக தனியொரு நிதிமுறையொன்றே நிலவுகின்றது. சமஷ்டி அரசின் மத்திய வங்கி அல்லது திறைசேரி நிதியியல் தொழிற்பாடுகளை நிருவகிக்கும்.

பிராந்தியங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடுகளை வழங்குதல் மத்திய ஆட்சிக்குரியதொரு பிரதானமான கடமையாகும். ஆதலால், பெரும்பாலான சமஷ்டி முறைகளினுள் பிராந்திய ஆட்சிகள் மத்திய ஆட்சியின் மீது பொருளாதார ரீதியில் தங்கிவாழும் நிலைக்கு ஆளாகின்றன. இதனுடைக் கிராந்திய ஆட்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய ஆற்றலும் மத்திய ஆட்சிகளுக்குக் கிடைத்துள்ளன.

நாட்டின் வரிவிதிப்பு முறைகள், பொதுவாக சமஷ்டி ஆட்சிக்கும் பிராந்திய ஆட்சிகளுக்கும் இடையில் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றன. இதன்படி பிராந்தியத்தில் வாழ்கின்ற ஒருவர் சமஷ்டி ஆட்சிக்கும் பிராந்திய ஆட்சிக்கும் என்ற ரீதியில் இரண்டு முறைகளுக்கு வருமானவரி செலுத்துதல் அவசியமாயிராது.

ஒத்துழைப்பு ரீதியிலான சமஷ்டிமுறை

சட்டரீதியாகப் பார்க்கின்ற போது பெரும்பாலான சமஷ்டி முறைகளில் மத்திய ஆட்சிக்கும் பிராந்திய ஆட்சிகளுக்கும் இடையிலும் பிராந்திய ஆட்சிகள், அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையிலும் அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையும் பகிர்ந்து கொள்வதுண்டு. ஆயினும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் அவற்றால் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிந்து தனிமையான அலகுகளாக நிலைத்திருக்க முடியாது. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், பொருளாதாரம், நிருவாகம், சமூகம் போன்ற துறைகளில் இந்த அலகுகளுக்கிடையே கூட்டுறவுக் கட்டமைப்பொன்று கட்டி எழுப்பப்படுவதைக் காண்கிறோம். இப்போக்கை "கூட்டுறவுச் சமஷ்டி முறை" (Cooperative Federalism) எனக் குறிப்பிடுகிறோம்.

இலங்கைக்க்குப் பொருத்தமான சமஷ்டி முறை யாது?

உலகில் பெரும்பாலான நாடுகளில் சமஷ்டி முறைகள் உள்ளன என்பதையும், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரே விதமான சமஷ்டிமுறை

நிலவுவதில் வையென்பதையும். மேற்கூறிய கலந்துரையாடவின் மூலம் அறிகிறோம். இலங்கைக்கானதொரு சமஷ்டி முறையை உருவாக்குவதெனில், அது இலங்கைக்குப் பொருத்தமான விதத்தில் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். உலகின் ஏனைய நாடுகளிலுள்ள சமஷ்டி முறைகளிலிருந்து தேவையான மாதிரிகளையும் பாடங்களையும் கற்பதற்கு, அந்த நாடுகளிலுள்ள சமஷ்டி முறைகளைப் பற்றி அறிவது முக்கியமாயுள்ளது.

இலங்கையில், இன முரண்பாட்டுக்கான தீர்வாகவே சமஷ்டி முறையொன்று முன் மொழியப்பட்டுள்ளது. இந்த அடிப்படையினுள் உருவாக்கப்படுகின்ற சமஷ்டி முறையினுள் பின்வரும் முக்கிய பண்புகள் இருப்பதற்கு வாய்ப்புண்டு.

- (i) இலங்கை ஒற்றை ஆட்சியிலிருந்து சமஷ்டி ஆட்சியை நோக்கி மாற்றமடைதல்.
- (ii) சமஷ்டி ஆட்சி அலகுகள், பூகோள ரீதியில் தற்போதுள்ள மாகாணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருத்தல்.
- (iii) தற்போதுள்ள மாகாண சபைகள் முறையை, அவசியமான திருத்தங்களுடன் சமஷ்டி முறையாக மாற்றுதல்.

அதிகாரப் பகிர்வும், சமஷ்டி அலகுகளை உருவாக்குதலும் இனத்தனித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெறக் கூடாதென்று ஒரு சிலர் வாதிடுகின்றனர். இனத்தனித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டியெழுப்பப்படுகின்ற சமஷ்டி முறை, தேசிய ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, இன ரீதியிலான வித்தியாசமொன்றை உறுதிப்படுத்துவதற்கு எதுவாகவாம் என்பதே இவ்வாதத்துக்கு அடிப்படையாய் இருக்கின்றது. இது கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியதோரு விமர்சனமாகும். அரசியலமைப்பின் மூலம் மாத்திரம் தேசத்தைக் கட்டியெழுப்ப முடியாது. வெறுமனே சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பொன்றை உருவாக்குவதன் மூலம் மாத்திரம் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கும், தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பவும் முடியாது. சமஷ்டி அரசியலமைப்பென்பது இதற்காகவுள்ள ஒரு வழிமுறை மட்டுமேயாகும்.

**தேசிய இனங்களுக்குரிய
சுயநிர்ணய உரிமையும்
இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும்**

நாம் இப்பொழுது இலங்கையினுள் "உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவே" அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படுகின்றோமென, தாய்லாந்தில் நடைபெற்ற சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளின் இரண்டாவது கற்றின் போது எல்.ஏ.ரி.யின் ஆலோசகர் அன்றன் பாலசிங்கம் கூறினார். அதைத் தொடர்ந்து, "தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை" என்ற கருத்துக்கு இலங்கை அரசியல் விவாதத்தினுள் புதியதொரு முக்கியத்துவம் கிடைத்துள்ளது.

"சுயநிர்ணய உரிமை" என்பது ஒரு எண்ணக்கருவாக 1949-50 காலகட்டங்களிலேயே இலங்கையின் அரசியல் விவாதத்திற்கு வந்தது. இது, இலங்கையின் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் சமஷ்டிக் கட்சியை நிறுவிக் கொண்டதன் பின்னணியிலேயே நடைபெற்றது. தாம் தமிழ் மக்களுடைய "சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப்" போராடுவதாக அவர்கள் கூறினார்கள். 1970ஆம் தசாப்தத்தின் இறுதியிலும் 1980ஆம் தசாப்தத்தின் ஆரம்பத்திலும் தமிழ் மக்களுடைய சுய நிர்ணய உரிமை தொடர்பான கருத்து இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கத்தின் அரசியல் கலந்துரையாடல்களிலும் உட்புகுந்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி "ஈழம்" என்ற தனிநாட்டு எண்ணக்கருவை முன்வைத்தமையே இதற்கான பின்னணியாயிருந்தது.

இலங்கையின் கடந்த ஐந்து தசாப்தகால அரசியல் விவாதத்தினுள் "சுய நிர்ணயம்" என்ற எண்ணக்கருவுக்கு மூன்று விதத்தில் வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

(i) மிருதுவான வரைவிலக்கணம்: இதன்படி, இவ் எண்ணக்கருவின் பொருள், இலங்கையில் தமிழ் மக்களுக்கு சமஷ்டி முறையினுள் பிராந்திய சுயாட்சி முறையொன்றைப் பெற்றுக் கொள்வதாகும். இவ் வரைவிலக்கணத்துக்கு ஏற்ப இலங்கையின் ஆட்சி மற்றும் ஆள்புல கட்டமைப்பினுள், அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியல் கட்டமைப்புகளைத் திருத்துவதன் மூலம், தமிழ் மக்களுடைய சுய நிர்ணய உரிமையை உறுதிப்படுத்தலாம். 1949-1976 காலகட்டத்தினுள் அரசியல் விவாதத்தினுள் இவ் வரைவிலக்கணமே நிலவியது.

(ii) கடுமையான வரைவிலக்கணம்: இதன்படி, ஒரு தேசிய இனத்தின்

சுய நிர்ணய உரிமை என்பது, இருக்கின்ற நாட்டிலிருந்து பிரிந்து சென்று, புதியதொரு நாட்டை உருவாக்கிக் கொள்ளும் உரிமையாகும். பிரிவினைப் போராட்டத்துக்கு இவ் வரைவிலக்கணமே அடிப்படையாக அமைந்தது. 1976 இல் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உருவாக்கப்பட்டதன் பின்னரும், 1977இன் பின்னர் தமிழ் போராட்ட இயக்கங்களினாலும் இவ் எண்ணக்கருவே முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

(iii) நடுநிலை வரைவிலக் கணம் : இடதுசாரிக் கட்சிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட இந்நிலைப்பாட்டின் மூலம், பிரிந்து செல்லும் உரிமை தேசிய இனங்களுக்குரிய சுய நிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையாகுமென்றும், இச் சனநாயக உரிமையைத் தாம் பாதுகாப்பதாகவும், ஆயினும் இவ்வுரிமையைப் பயன்படுத்துமாறு தாம் தமிழ் மக்களுக்குக் கூற மாட்டோமென்றும் கூறப்பட்டது. இது ஒரு வகையில் விவாகத்தையும் விவாகரத்தையும் போன்றதாகும். விவாகரத்து, விவாகமாகிய பெண் ஒருவருக்குரியதொரு உரிமையாகும். இவ்வுரிமையைப் பாதுகாப்பதென்பது "விவாகரத்துச் செய்யும்"படி கூறுவதாகாது.

"சுய நிர்ணயம்" என்ற எண்ணக்கருவுக்கு இலங்கைக்கு வெளியிலும் ஒரு வரலாறு உண்டு. இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் உலக அரசியலில் காணக்கூடியதாயிருந்ததொரு எண்ணக்கருவாகும். இவ் எண்ணக்கருவின் வரலாறு, பின்னனி மற்றும் அதன் பயணப் பாதையைப் பற்றி சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

சுயநிர்ணய உரிமையும் "தேசிய இனங்களும்"

சுய நிர்ணய உரிமை மற்றும் எண்ணக்கரு தேசிய இனங்கள் என்ற தற்கால எண்ணக்கருவுடனேயே நேரடியாகத் தொடர்புடையதாக இருப்பது. இது 19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் ஜேரோப்பிய அரசியல் வரலாற்றுடனும், மாற்றத்துடனும் நேரடியாகத் தொடர்புடையதாக இருப்பது. 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்து 19ஆம் நூற்றாண்டில் மிகத் தீவிரமடைந்த செயற்பாடோன்று இதன் பின்னனியில் இருந்தது. அதாவது ஜேரோப்பாவில் தற்கால "தேசிய இராஜ்யம்" பரவிச் சென்ற செயற்பாடாகும். ஜேரோப்பாவில் இருந்த ஒட்டோமன், ஆஸ்ததிரிய, ஜேர்மன் மற்றும் ரஷ்ய வல்லரசுகளில், அவற்றிலிருந்து சிறுபான்மை இனங்களை அடக்கியானும் செயற் பாடோன்று நிலவியது. இவ் இனங்களை பலாத் காரமாகவும் யுத்த செயற் பாடுகளின் மூலமும் வல்லரசினுள் வைத்திருப்பதற்கு அல்லது அடக்கியாள்வதற்கு எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் இச் சிறுபான்மை இனங்களிலிருந்து சுயாட்சி தொடர்பான கேளிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தேசியவாத இயக்கங்கள்

உருவாகின. "மக்கள் சமுதாயமென்பது வல்லரசுகளால் அவர்களது சுய எண்ணப்படி பலாத்காரமாக அங்குமிக்கும் அனுப்பப்படக்கூடிய, ஏனைய நாடுகளுடன் பரிமாறிக் கொள் எக் கூடிய, விரட்டியக் கூடிய அல் லது பாதுகாக்கக்கூடிய அடிமைப்பட்டவர்கள் அல்ல, அவர்கள் சுயாதிபத்தியத்தைக் கொண்ட அரசியல் சமுதாயமாவார்கள்" என்ற கருத்து இந்த மேலெழுகின்ற தேசியவாத எழுச்சியில் அடங்கியிருந்த ஒரு மையக் கருத்தாகும்.

ஜூரோப்பாவில் வல்லரசுகள் வீழ்ச்சியடைகின்றபோது, ஜூரோப்பிய அரசியல் வரைபடமும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. மக்கள் சமுதாயங்களையும், நிலப் பரப்புகளையும் பலாத்காரமாக இணைத்துக் கொள்வதற்கு ஒரு சில நாடுகள் தயாராகியதோடு, மக்கள் அவற்றை எதிர்த்தமையும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஜூரோப்பிய அரசியலின் ஓர் பண்பாக விளங்கியது. ஒட்டோமன் மற்றும் ஆஸ்திரிய - ஹங்கேரிய நாடுகள் வீழ்ச்சியுற்றதன் பின்னர் மத்திய ஜூரோப்பாவை அரசியல் ரீதியாக மீண்டும் உருவாக்குதல். அல்லது மத்திய ஜூரோப்பாவின் அரசியல் வரைபடத்தை மீள வரைதல், 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் மேலெழுந்த பிரச்சினையாக இருந்தது. தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணயம் என்ற கருத்து இப்பின்னணியினுள்ளேயே மேலெழுந்தது. அமெரிக்காவின் சனாதிபதி வூட்ரோ வில்சன் இக் கருத்தின் விபரல்வாத வெளியீட்டாளராக இருந்தார். இதன் சோசவில் வெளியீட்டாளராக வீ. ஜ. லெனின் விளங்கினார்.

விபரல் எண்ணக்கரு

வூட்ரோ வில்சனால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட எண்ணக்கருவின்படி, தாம் எந்த ஆட்சியின் கீழ் அல்லது நாட்டின் கீழ் வாழ வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை எல்லா மக்களுக்கும் உண்டு. இதற்கிணங்க முதலாம் உலக மகா யுத்தத்தின் பின்னர் ஜூரோப்பிய நாடுகளின் எல்லைகள் புதிதாக இருந்தபோது - குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்புகளில் தமக்கு உரிமை உள்ளதென போட்டி போட்டுக் கொண்டு கோரிக்கை விடுகின்ற நாடுகளுக்கிடையில் ஏற்படுகின்ற இனக்கப்பாடுகளுக்கு ஏற்ப தீர்த்து வைப்பதை விடுத்து - இதனை, அவற்றில் வாழ்கின்ற மக்களுடைய பயன்களையும் நன்மைகளையும் கருதியே இவ் எல்லைகள் தீர்மானிக்கப்படுதல் வேண்டுமென ஐட்ரோ வில்சன் கூறினார். முதலாம் உலகமகா யுத்தத்தின் இறுதியில் ஜூரோப்பாவின் அரசியல் வரைபடம் புதிதாகத் தயாரிக்கப்படுகின்ற போது இக்கோட்பாடே முன்வைக்கப்பட்டது. ஜூரோப்பாவை அரசியல் ரீதியாக மீளப் பிரிக்கின்ற போது "சுயநிர்ணயஉரிமை" தொடர்பான கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்ட போதிலும், மக்களுடைய சுயநிர்ணய உரிமை யாதென்பதைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கும் முறையொன்று தயாரிக்கப்பட்டு இருக்கவில்லை. உதாரணமாக, சமுதாயங்கள் எந்த நாட்டுடன் இணைய

வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிக்கின்ற மக்கள் கருத்துக் கணிப்பொன்று நடைபெறவில்லை. இதற்குப் பதிலாக, முதலாம் உலக யுத்தத்தின் மூலம் உருவாகிய மகா பலசாலிகளின் கருத்துக்களுக்கு ஏற்ப ஐரோப்பாவின் அரசியல் வரைபடம் புதிதாக வரையப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும், சுய நிர்ணயம் தொடர்பான வூட்ரோ வில்சனின் அனுகுமுறை ஒரு காரணத்தினால் முக்கியம் வாய்ந்ததாயுள்ளது. அதாவது சுயநிர்ணய உரிமையை இனங்களோடு அல்லது தேசிய சமுதாயங்களோடு இணைத்தமையாகும். சுயநிர்ணய உரிமையுள்ள "மக்கள்" என்ற பதக்துக்கு. இதன்படி ஆரம்பத்தில் இனக் குழுக்கள் என்ற கருத்து வரக்கூடிய விதத்திலேயே வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

சுய நிர்ணய உரிமையும் சோசலிச்வாதிகளும்

தேசிய சுய நிர்ணய உரிமை தொடர்பான வூட்ரோ வில்சனின் லிபரல் - சனநாயக என்னக் கருவுக்கு ஒரளவு மாற்றமான சோசலிஸ் வரைவிலக்கணமொன்றை ரஷ்யாவின் லெனின் முன் வைத்தார். தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை தொடர்பான லெனின் முக்கியமான கோட்பாட்டு ரீதியான கருத்துக்கள் 1917 ரஷ்யப் புரட்சிக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே வெளியிடப்பட்டன. இத்தலைப்பு தொடர்பாக 1916இல் எழுதப்பட்ட கட்டுரையொன்றில் அடக்குமுறைக்கு உள்ளாகியுள்ள இனங்கள் தேசிய சுயநிர்ணயத்துக்காகச் செய்கின்ற போராட்டங்கள் அவர்கள் சனநாயகத்துக்காகச் செய்கின்ற போராட்டங்களின் அத்தியாவசியப் பகுதியென்றாகுமென லெனின் வாதாடினார். ஆதலால், தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரும் சோசலிச் இயக்கமும் சுய நிர்ணயத்துக்காக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களால் கொண்டு செல்லப்படுகின்ற போராட்டத்துக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குதல் வேண்டுமென லெனின் பலமாக வாதாடினார்.

லெனினுடைய இந்த நிலைப்பாட்டில் தேசியப் பிரச்சினை மற்றும் சனநாயகப் புரட்சி தொடர்பான ஒரு வித மாக்சிஸ் விளக்கமும் அடங்கியிருந்தது. தேசிய அடக்குமுறை தொடர்பான சனநாயகப் பிரச்சினை, அதாவது தேசியப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு, வல்லரசுக்களுக்கு உரிமையாளர்களாயுள்ள முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரால் முடியாதென லெனின் வாதாடினார். தேசிய அடக்கு முறையிலிருந்து மீஞ்சுதல், அடக்கு முறைக்கு உள்ளாகியுள்ள இனங்கள் சனநாயகத்துக்காக நடத்துகின்ற போராட்டத்தின் அத்தியாவசியப் பகுதியென்றாகும். முதலாளித்துவ சனநாயகப் போராட்டத்தின் வரலாற்று ரீதியான கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் தற்போது முடியாதுள்ளதால், இது தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரின் வரலாற்று

நீதியான கடமையாடுள்ளதென்பது வெளினின் நம்பிக்கையாய் இருந்தது. இதன்படி, அடக்குமுறைக்குள்ளான இனங்களுக்குரிய சுயநிரணய உரிமையைப் பாதுகாத்தல் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் சனநாயகப் புரட்சியின் கடமையில் ஒரு பகுதியாகுமென்று வெளின் சுட்டிக் காட்டினார்.

மாக்ஸ்வாதிகள், இனங்களின் சுயநிரணய உரிமையைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் இரண்டு விடயங்களைக் கருதுகின்றார்கள் என்பதை வெளின் இது தொடர்பாக எழுதியுள்ள கட்டுரைகளின் மூலம் அறியக்கூடியதாடுள்ளது. முதலாவது யாதெனில், காலனித்துவ சமூகங்களிலும், வல்லரசுகளுக்குரியதாடுள்ள சமூகங்களிலும் உள்ள அடக்குமுறைக்குள்ளான இனங்களுக்கு சுதந்திரத்துக்கான உரிமை உள்ளதென்ற நிலைப்பாடாகும். பல் இன நாடுகளில் வாழ்கின்ற அடக்கு முறைக்குள்ளான சிறிய இனங்களும் பிரிந்து செல்லுதல் வேண்டுமா என்பதிலிருந்து இரண்டாவது விடயம் மேலெழுகின்றது. இங்கு வெளினுடைய நிலைப்பாடு யாதெனில் இந்த அடக்குமுறைக்குள்ளான பிரிந்து செல்வதற்கான அரசியல் உரிமைகளை மாக்ஸ்வாதிகள் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதே. ஆயினும், இவ் உரிமையை எந்தவொரு நிலைமையின் கீழும் பாவிக்க வேண்டுமென மாக்ஸ்வாதிகள் கூறுவில்லையென வெளின் சுட்டிக்காட்டினார். இது, ஒரு விதத்தில் விவாகத்தினுள் உள்ள விவாகரத்துக்கான உரிமையைப் போன்றதாகும். விவாகரத்துக்கு மனைவிக்கு உள்ள உரிமையைப் பாதுகாப்பதென்பது, விவாகரத்துச் செய்யும்படி அம் மனைவிக்குக் கூறுவதாகது.

சுயநிரணய உரிமையும் சர்வதேசச் சட்டமும்

இனங்களின் சுய நிரணய உரிமை தேசிய மட்டத்திலான சட்டங்களில் உள்ள கோட்பாடொன்றல்ல. இது 1936ஆம் ஆண்டின் சோவியத் அரசியலமைப்பில் உட்புகுத்தப்பட்டிருந்தது. இதன் மூலம் பிரிந்து செல்லக்கூடிய சுதந்திரம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்த போதிலும், இவ்வுரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

சுயநிரணய உரிமை தொடர்பான சர்வதேசச் சட்டம், ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள வெளியீடுகள் மற்றும் ஆவணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமையப் பெற்றுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சமவாயத்திற்கு இந்த எண்ணக்கரு, இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு உருவான அரசியல் சூழ்நிலைகளினுடாகவே உட்புகுந்தது. சோவியத் துடியரசின் பிரேரணையான்று இதற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது. இக்கோட்பாடு சமவாயத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படின், நாடுகளைப் பிரிக்கும் இயக்கங்களுக்கு இது ஊக்கமளிக்கலாமென ஒரு சில நாடுகள் வாதாடியதன் காரணத்தினால் சமவாயத்தில் இது, சிறிதளவில், இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலேயே

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும் முக்கியமான விடயம் யாதெனில், சுயநிர்ணய உரிமை தொடர்பான எண்ணக்கரு ஜக்கிய நாடுகள் சமவாயத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டமையும். இது சர்வதேச சட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டமையுமாகும். இச் சமவாயம் 1945ஆம் ஆண்டிலேயே வெளியிடப்பட்டது. சுயநிர்ணய உரிமை தொடர்பான கோட்பாடு சமவாயத்தின் 2 (2) மற்றும் 55 ஆகிய வாசகங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1945 ஜக்கிய நாடுகள் சமவாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி சுயநிர்ணயம் என்பதன் மூலம், பிரிந்து செல்லல் கருதப்படவில்லை. சுயாட்சியே கருதப்படுகின்றது. பிறப்பட்ட காலத்தில், விசேடமாக சோசலிச நாடுகளின் நிர்ப்பந்தரத்தின் பேரில், இவ்வரைவிலக்கணம் மேலும் விரிவாக்கப்பட்டது. இதன்படி காலனித்துவ நீக்கம் என்ற பொருளும் இவ் எண்ணக் கருவடன் சேர்க்கப்பட்டது. இதன் பொருள் யாதெனில், காலனித்துவ நாடுகளில் அடக்குமுறைக்குள்ளாகியுள்ள மக்களுக்கு சுதந்திரத்துக்கும் சுயாட்சிக்கும் உள்ள சட்டரீதியான உரிமை இதன் மூலம் பாதுகாக்கப்படுவதென்பதாகும். பிறப்பட்ட காலத்தில் நீதிமன்றமும் காலனித்துவ மக்களின் சுதந்திரத்துக்கான உரிமை, சுயநிர்ணயம் தொடர்பாகவுள்ள சர்வதேச சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகுமென்பதை ஏற்றுக் கொண்டது.

சர்வதேச சட்டமும் பிரிந்து செல்லும் உரிமையும்

பல இன அல்லது பலதேசிய நாடுகளின் சிறுபான்மை இனங்களுக்குப் பிரிந்து செல்லும் உரிமை உள்ளதா? தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோட்பாட்டுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுகின்ற போது இது முக்கியமானதொரு கேள்வியாக எழுகின்றது. சர்வதேச சட்டத்தில் தற்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள கோட்பாடுகளுக்கு இனங்க அவ்வாறான சட்டரீதியான உரிமையொன்று சிறுபான்மைச் சமுதாயங்களுக்குக் கிடையாது. இவ்விடயம் சட்டரீதியானதொரு பிரச்சினையாக அன்மிய காலத்தில் கண்டாவில் எழுந்தது. பிரெஞ்சு மொழியைப் பேசுகின்ற குவிபெக் பிராந்தியத்தில் பிரிவினைவாத இயக்கமொன்று 1970 மற்றும் 1980ஆம் தசாப்தங்களில் வளர்ச்சியடைந்தது. குவிபெக் கட்சி குவிபெக் தனியொரு நாடாகப் பிரிந்து செல்ல வேண்டுமென்று பெரும் இயக்கமொன்றை நடாத்தியது. இவ்விடயம் தீர்ப்பை நாடி கண்டாவின் உயர் நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வரப்பட்டது. அப்போது, சுதந்திர நாடொன்றின் பகுதிகளுக்குத் தாய் நாட்டிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் உரிமை சர்வதேசச் சட்டகங்களினால் உறுதிப்படுத்தப் படுவதில்லையென்று, உயர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. இப்பொதுச் சட்டத்திற்கு விதிவிலக்கான இரண்டு சுந்தரப்பங்கள் இருக்கலாமென்றும் கண்டிய உயர் நீதிமன்றம் சட்டிக் காட்டியது. அவையாவன:

- (i) மக்கள் தேசிய அடக்குமுறைக்குள்ளாகியுள்ள போது, மற்றும்
- (ii) மக்களுக்கு அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாத போது

பிரிந்து செல்லும் உரிமையைச் சட்டரீதியான உரிமையாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல், சர்வதேச சட்டத்தில் கடினமானதாரு விடயமாக உள்ளது. ஆதலால் பெரும்பாலான நிபுணர்கள் இதனைச் சட்டரீதியான விடயத்தைவிட அரசியல் ரீதியான விடயமாகவே கூட்டிக் காட்டுகின்றனர். சர்வதேச சட்டத்தில் சுயநிர்ணயம் என்பதற்கு வழங் கப்படுகின்ற மிகவும் பேணுதலான வரைவிலக்கணம் யாதெனில், "உள்ளக சுயநிர்ணயம்" என்பதாகும். அதாவது சமுதாயங்களுக்கு ஒரு நாட்டினுள் சனநாயக சுயாட்சிக்கான உரிமை உள்ளதென்பதாகும். இது பிரிந்து செல்லக்கூடிய உரிமையல்ல, பிராந்திய சுயாட்சியாகும்.

கிழக்கு திமோரில் என்ன நடந்தது?

சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் சுயநிர்ணய உரிமை அண்மையில் அமுலாக்கப்பட்டதொரு சந்தர்ப்பம் கிழக்கு திமோராகும். இந்தோனேசியாவின் காலனியொன்று போன்றிருந்த கிழக்கு திமோரில் சுயநிர்ணய உரிமைக்காக, ஜக்கிய நாடுகள் சபையினால் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பொன்று நடாத்தப்பட்டது. இந்தோனேசியாவுடன் சேர்வதற்காகவின்றி பிரிந்து சுதந்திர நாடொன்றாக ஆவதற்கு இந்தக் கருத்து கணிப்பில் கிழக்கு திமோர் மக்களில் பெரும்பான்மையானோர் தீர்மானித்தனர். அதன் பின்னர் கிழக்குத் திமோர் சுதந்திர நாடொன்றாக மாறியது. இம்மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு 1999 ஒகஸ்ட் 30 ஆம் திகதி நடைபெற்றது.

சர்வதேச சட்டத்தின்படி இந்தோனேசியாவின் கீழ் இருந்த கிழக்குத் திமோர் ஒரு சுயாட்சியற் ற நாடொன்றாகவே கருதப்பட்டது. கிழக்குத் திமோரூடன் தொடர்புடைய ஜக்கிய நாடுகள் சபையின் பிரேரணைகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்கள் யாதெனில், non-self-governing state என்பதாகும். ஜக்கிய நாடுகள் சபையினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததன் பிரகாரம் சுயநிர்ணய உரிமையானது காலனியாயுள்ளதும் சுயாட்சியற் றதுமான உள்ளமைப்புகளுக்கே உண்டு. இது கிழக்கு திமோரின் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய யதார்த்தமாகும். போர்த்துக்கேய காலனியாயிருந்த கிழக்கு திமோரூக்கு 1974இல் சுதந்திரம் கிடைத்ததன் பின்பு, இந்தோனேசியா 1975 இல் இந்நாட்டை யுத்தரீதியாக ஆக்கிரமித்து அதனை பலாத் காரமாக

இணைத்துக் கொண்டது. அதனால் கிழக்கு திமோர் இந்தோனேசிய நாட்டின் சட்டாதியானதொரு பகுதியாக சர்வதேச சட்டத்தின் மூலம் கருதப்படவில்லை. சுயநிர்ணய உரிமை கிழக்கு திமோரின் மக்களுக்கு இருந்தது என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டமைக்கு இந்த அரசியல் யதார்த்தமே அடிப்படையாய் இருந்தது.

உள்ளக சுய நிர்ணயமும் சர்வதேச சட்டமும்

நிலையாய் உள்ளதொரு நாட்டின் ஒரு பகுதி பிரிந்து செல்வதற்கான உரிமை தொடர்பான சர்வதேச சட்டம் அவ்வளவு உறுதியாயில்லை என்பதை இப்போது நாம் காண்கிறோம். உண்மையாகவே நிலையாய் உள்ள நாடொன்றிலிருந்து ஒரு பகுதி பிரிந்து செல்வதை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு தற்போதுள்ள சர்வதேசச் சட்டம் அவ்வளவு தயாராயில்லை. சர்வதேச சட்டத்தில் பிரிந்து செல்வதனையும் கருதப்படக்கூடிய சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறதே தவிர அதனைப் பிரயோகிப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதன் மூலம், வெளிவாரி சுயநிர்ணய உரிமைக்கன்றி உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமைக்கே கூடுதலான கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கூறமுடியுமாயுள்ளது.

கனடாவின் உயர் நீதிமன்றம் குவிபெக் பிராந்தியத்தின் சுயநிர்ணயம் தொடர்பாக வழங்கிய தீர்ப்பில், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் தொடர்பாக தற்போது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற நிலைப்பாடு வெளிப்படுகின்றது. கனடாவின் உயர் நீதிமன்றம் கூட உள்ளக சுயநிர்ணயத்துக்கும் வெளிவாரிச் சுயநிர்ணயத்துக்கும் இடையிலுள்ள தெளிவான வித்தியாசத்தைக் காண்கிறது. உள்ளக சுயநிர்ணயத்துக்காக ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்ற போது, தேசிய குழுக்கள் ஒருதலைப்பட்ச பிரிந்து செல்லலுக்கு, அதாவது வெளிவாரிச் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிப்பதற்கு முன்வரமாட்டார்களென்றும், அவ்வாரான முயற்சிகளின் தப்பற்றஞ்சை இல்லாதொழிலதற்கு இது எதுவாயிருக்குமென்றும், கனடா உயர்நீதிமன்றம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது. கனடா உயர்நீதிமன்றம், உள்ளக சுயநிர்ணயம் என்பதற்கு "நிலையாயுள்ள ஒரு நாட்டின் கட்டுக்கோப்பினுள், தமது அரசியல், பொருளாதார, சமூக, கலாசார வளர்ச்சிக்காக மக்கள் மேற்கொள்ளும் முயற்சி" என்றே வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளது. இம் முயற்சியை உறுதிப்படுத்துவதற்கான அரசியல் நடவடிக்கை, இன்ரீதியாக பாகுபாடு காட்டாமையுடன் இணைகின்ற சமங்கி அரசியலமைப்பு முறையினுடாக அமைதல் வேண்டுமென கனடா உயர் நீதிமன்றம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது.

இவ்வாரான உள்ளக சுயநிர்ணயம் இருப்பதன் மூலம் நாடுகளின் ஆள்புல ஓர்மைப்பாட்டுக்குப் பாதிப்புகள் ஏற்படுமா? கனடா உயர்நீதிமன்றம் அவ்வாறு

நிகழாதென்றே தீர்மானித்துள்ளது. ஓர் அரசாங்கம் சமவுரிமை மற்றும் பாகுபாடு காட்டாமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு. நாட்டினுள் வாழ்கின்ற அனைத்து மக்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துமெனில், அத்துடன் அவ் அரசாங்கம் தனது உள்ளக நிறுவன அமைப்பின் ஊடாக உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமைகளைப் பாதுகாக்குமெனில். அந்நாட்டிற்கு சர்வதேச சட்டத்தின்படி ஆள்புல ஓர்மைப்பாட்டுக்கான உரிமை உரித்தாகின்றதென்று மேலும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது.

சுயநிர்ணயமும் மக்கள் இறைமையும்

சுய நிர்ணயம் தொடர்பான சர்வதேச சட்டம் காலத்துக்குக் காலம் பரிணாமமடைந்ததொன்றாகுமென்பதைக் கூறுதல் வேண்டும். இதன்படி இதற்கு அடிப்படையான அரசியல் கோட்பாடுகளும் காலத்துக்குக் காலம் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ் எண்ணக் கருவிலுள்ள பிரதானமான அரசியல் கோட்பாடு யாதெனில். "மக்கள் இறைமை" என்ற எண்ணக்கருவாகும். இதன்பொருள் யாதெனில், தாம் விரும்புகின்ற அரசியல் முறையொன்றை, வெளிச் சக்திகளின் நிர்ப்பந்தங்களின்றி சுதந்திரமாகத் தெரிவு செய்வதற்கு எல்லா மக்களுக்கும் உரிமை உண்டு என்பதாகும். இதன் மூலம் தாம் விரும்புகின்ற அரசியல், பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார மேம்பாட்டை அடைந்து கொள்வதற்கான உரிமையும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. 1975 ஹெல்சின் கூற்றின் மூலம் சுய நிர்ணயம் என்பதற்கு இவ்வாறே வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

மக்கள் இறைமையும் சர்வதேச சமூகமும் - கொசோவோ அனுபவம்

பல இன நாடொன்றில் இன முரண்பாடொன்று நிலவுகின்ற போது அந்நாட்டின் பிரிந்து செல்வதற்கு எதிர்பார்க்கின்ற மக்கள் பிரிவினர் சார்பாக தலையிடுவதற்கான உரிமை சர்வதேச சமூகத்துக்கு உள்ளதா? இவ் விடயம் இற்றைக்கு ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன்னர் கொசோவோவில் நிகழ்ந்த சர்வதேச தலையீட்டின் ஊடாக மேலெழுகின்றது. கொசோவோ யுகொஸ்லோவியாவின் பிராந்திய அரசொன்றாக விளங்கியது. இங்கு வசித்தவர்களில் பெரும்பான்மையானோர் அல்பேனிய வம்சாவளியினர் ஆவர். யூகொஸ்லோவியாவின் அரசியல் பிரச்சினையினுள் நாடு துண்டாடப் படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்டதொரு நடவடிக்கையாக, மத்திய அரசாங்கம் கொசோவோ பிராந்திய அரசுக்கு வழங்கியிருந்த தன்னாதிக்க

நிலையை இரத்துச் செய்துவிட்டு பிராந்தியத்தை மத்திய அரசாங்கத்தின் நிருவாகத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தது. இதன் பிரதிபலிப்பாக கொசோவோ பிராந்திய சட்டவாக்க சபை சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்தது. இது கொசோவோவின் சிவில் யுத்தத்துக்கு ஏதுவாய்மைந்தது. இறுதியில் சிவில் யுத்தத்தில் NATO இராணுவமும் தலையிட்டது. NATO இராணுவத் தலையீடானது ஜூக்கிய நாடுகள் சபையினால் அங்கீரிக்கப்பட்ட பிரேரணையொன்றுக்கு ஏற்பாவே நடைபெற்றது. ஆயினும், "ஸ்ரீகோ -ஸ்லாவியாவின் ஆளுபல ஓர்மைப்பாட்டைப் பாதுகாத்தல்" என்ற சட்ட அனுமதியிலான நோக்கத்தை முன்னிட்டே NATO இராணுவம் தலையிட்டது.

இலங்கைத் தமிழர்களும் சுய நிர்ணய உரிமையும்

கிழக்குக் திமோரிலும் கொசோவோவிலும் நடைபெற்றதைப் போன்று தமிழ் மக்களது சுய நிர்ணயம் என்ற போர்வையில், சர்வதேச சக்திகள் இலங்கையிலும் தலையிடக்கூடும் என்று இலங்கையில் ஒரு சிலரிடையே அச்சம் நிலுவுகின்றது. அவ்வாறானதொன்று நடைபெற முடியுமா? என்ற கேள்விக்கு நேரடியாகப் பதிலளிப்பது இலகுவானதல்ல.

இலங்கையில் எல்.ரீ.ஈ. அமைப்பு தனிநாட்டுக்காக முன்னெடுத்துச் சென்ற போராட்டம், காலனித்துவ மக்கள் சுதந்திரத்தை முன்னிட்டு நடத்திய போராட்டத்துக்குச் சமமாகுமென்று சர்வதேச சட்டத்தின் மூலம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டாது. அதேபோன்று, இலங்கையின் வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் இரண்டும், கிழக்குத் திமோருக்குச் சமமாகவும் மாட்டாது. இதன்படி காணக்கூடியது யாதெனில், வெளிவாரிச் சுய நிர்ணயம் என்ற பொருளில், அதாவது பிரிந்து செல்லுதல் என்ற பொருளில் தமிழ் மக்களது சுய நிர்ணய உரிமைக்கு சட்டரீதியான வரைவிலக்கணமளித்தல் இலகுவான விடயமாயிராது. இதற்குத் தனியாக அரசியல் வரைவிலக்கணத்தை மாத்திரமே வழங்க முடியும்.

சர்வதேச சட்டத்தின்படி, இலங்கையின் தமிழ் மக்களுக்கு உள்ளக சுய நிர்ணயத்துக்கான உரிமை உள்ளதெனக் கூறக்கூடியதாயுள்ளது. அதாவது, சனநாயக பிராந்திய சுயாட்சிக்கான உரிமை உள்ளதென்பதாகும். இவ்வுரிமை தமிழ் மக்களுக்குத் தொடர்ந்தும் மறுக்கப்படின். இவ்வுரிமையை உறுதி செய்வதற்காக நடைபெறுகின்ற சர்வதேச தலையீடுகள் சட்ட ரீதியானதாயிருக்கலாமென ஒருவரால் வாதிட முடியும். ஆயினும் அச் சட்டரீதியான உரிமை அரசியல் ரீதியாக நியாயப்படுத்தக் கூடியதொன்றாய் இருத்தல் வேண்டும். இலங்கையில் தற்போதுள்ள நிலைமையினுள், இதற்கான வசதிகள் உள்ளதென்பதைக் காண முடியாதுள்ளது. எல்லா அரசாங்கங்களும், எல்.ரீ.ஈ.யுடன் போரிடுகின்ற அதே நேரம், வட - கிழக்கில் நடைபெறக்கூடிய

மனித அழிவுகளைக் குறைந்த மட்டத்தில் வைத்திருப்பதிலும் வெற்றி கண்டுள்ளமை அதற்கான ஒரு காரணமாகும்.

சுய நிர்ணய உரிமை என்று இலங்கையில் எல்.ரீ.ஓ.எஃபினர் தற்போது மூன்று விடயங்களையே வலியுறுத்துகின்றன ஏரான் பதைக் கானக் கூடியதாயுள்ளது. அதாவது:

- (i) இலங்கையின் தமிழ் மக்களை தனி ஒரு தேசிய இனமாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.
- (ii) ஒரு தேசிய இனம் என்ற ரீதியில் தனியானதொரு நிலப்பரப்பு உள்ளதென்பதை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.
- (iii) இந்த ஏற்றுக் கொள்ளுதலின் பிரகாரம், பிராந்திய சுயாட்சிக்கான உரிமை உள்ளதென்பதை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.

இந்த மூன்று விடயங்களும் "உள்ளக சுயாட்சி" என்ற கருத்தின் கட்டுக்கோப்பினுள் எல்.ரீ.ஓ.எஃபினரால் தற்போது சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ள தென்பதைக் காண்கிறோம். இதன்மூலம், இலங்கையின் தமிழ் தேசிய பிரச்சினையினையே அரசியல் ரீதியாகத் தீர்த்து வைக்கின்ற சட்டத்தை, சமஷ்டி அரசியலமைப்பினுள் தயாரிக்க இடமுண்டென்று ஒருவரால் வாதிடக் கூடியதாயுள்ளது.

சுய நிர்ணய உரிமை இலங்கையில் எவ்வாறு அமுலாக்கப்படலாம்?

இலங்கையில் தமிழ் மக்களுக்கு உள்ளக சுய நிர்ணயத்துக்கான, அதாவது பிராந்திய சுயாட்சிக் கான உரிமை உள்ளதென்று ஏற்றுக் கொள்வதாயிருப்பின், அதனை எவ்வாறு அமுலாக்கலாம்? வேறு விதத்தில் கூறுவதாயின், இச் சுய நிர்ணய உரிமையை தமிழ் மக்கள் எவ்வாறு அமுலாக்குவார்கள்?

இக் கேள்விக்கு உறுதியானதொரு பதில் இற்றைவரை இலங்கையில் வழங்கப்படவில்லையென்பதைக் காணலாம். கிழக்குத் திமோரில் 1999இல் நிகழ்ந்ததைப் போன்று மக்கள் கருத்துக் கணிப்பொன்றை நடாத்துவதன் மூலம் இதனைத் தீர்மானிக்க வேண்டுமா? அல்லது, இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் எல்.ரீ.ஓ.எஃபினர் இடையில் ஏற்படுகின்ற சமாதான உடன்படிக்கையொன்றின்

பின்னர் உருவாக்கப்படுகின்ற புதிய அரசியமைப்பிற்கு தமிழ் மக்களுடைய அங்கீராத்ததைப் பெறுவதன் மூலம் இதனை அமுலாக்க முடியுமா? என்ற இரண்டு மாற்று வழிமுறைகளும் எதிர் காலத்தில் மேலெழுவதற்கு இடமுண்டு. எதிர்காலத்தில் இலங்கையில் ஏற்படுகின்ற அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்கினுள் இம்மாற்று வழிமுறைகள் உருவாகலாம்.

எவ்வாறாயினும் எல்.ரீ.ரீ.ஈயின் சமஷ்டி முறைக்கான விருப்பை முக்கியமானதொரு கூற்றாகக் கருதுவதாயிருப்பின், ஒரு விடயத்தை எம்மால் கூறக்கூடியதாயிருக்கின்றது. அதாவது இரண்டு தசாப்தங்களாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற யுத்தத்தின் பின்னர் இலங்கையின் தமிழ் தேசியவாத அரசியல் "சுய நிர்ணயம்" என்ற மிருதுவான வரைவிலக்கணத்தை நோக்கி மீளச் செல்வதற்கு தயாராயுள்ளதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளதென்பதாகும்.

சமஷ்டி முறையென்பது ஒருமையினுள் பல்லினத் தன்மையைப் பாதுகாப்பதாகும்

சமஷ்டி ஆட்சி முறையொன்று இலங்கைக்கு அவசியமா என்ற கேள்வி மீண்டுமொருமுறை அரசியல் விவாதத்தில் சேர்ந்துள்ளது. பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்படுகின்ற கட்டுரைகள், ஆசிரியர் தலையங்கம், மற்றும் பெரும்பாலான வெளியீடுகளின் மூலம், இது இலங்கைக்குப் பொருத்தமற்றதென்றே கூறப்படுகிறது. சமஷ்டி முறைக்கு எதிராக பத்திரிகைகளின் மூலம் எவ்வளவு தான் பிரசாரங்கள் நடைபெற்ற போதிலும் அரசாங்கம் இதனைப் பொதுமக்களுக்கு விளக்கப்படுத்துவதைக்கூட காணமுடியாதுள்ளது.

உண்மையாகவே சமஷ்டி முறையென்பது யாது? இதன் பொருள் யாதெனில், "அரசியல் அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்துதல்" என்பதாகும். மேலும் கூறுவதென்றால், ஆட்சி அதிகாரத்தை மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், பிராந்தியக் கூறுகள் பலவற்றுக்கும் இடையில், அரசியலமைப் பொன்றின் ஊடாக ஏற்படுகின்ற இனக்கப்பாட்டின் மூலம் பகிர்ந்து கொள்வதாகும்.

இன்றைய உலகின் ஆட்சி முறைகளை பரவலான விதத்தில் பிரதானமான இரண்டு வகைகளாகப் பகுக்கலாம். அவை, ஓற்றை ஆட்சி மற்றும் சமஷ்டி ஆட்சி என்பனவாகும். சமஷ்டி ஆட்சிமுறையின் விசேட பண்புகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கெனில், அதனை ஓற்றை ஆட்சி முறையுடன் ஒப்பிடுதல் வேண்டும்.

ஒற்றை ஆட்சி முறை

இம்முறையிலுள்ள அடிப்படைப் பண்பு யாதெனில், ஆட்சி அதிகாரம் மையத்தில் தீரண்டதாய். அதாவது ஓரிடத்தில் மத்திய மயப்படுத்தப் பட்டுள்ளதாயிருப்பதாகும். இதன்படி அரசியல் அதிகாரம் பிராந்திய ரீதியில் பகிர்ந்து கொள்ளப்படவோ அல்லது பகிர்ந்தளிக்கப்படவோ மாட்டாது. இவ்வாறான நாடுகளால் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு தனியொரு மத்திய சட்டமன்றமொன்றே இருக்கும். நிறைவேற்றத்திகாரம் மற்றும் நீதிமன்ற அதிகாரங்களும் இதற்கிணங்க மத்திய மயப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். பிரித்தானிய ஆட்சி முறையும், அதற்கிணங்க 1947 முதல் இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட ஆட்சிமுறையும் இதற்கான உதாரணங்களாகும். 1987 மாகாண சபை முறை நிறுவப்பட்டதன் பின்னர் இலங்கையில் ஓற்றையாட்சி முறையில் ஓரளவு

மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இதன் மூலம் சமஷ்டி முறையொன்று உருவாகவில்லை

ஒற்றையாட்சி முறையொன்று பிரதானமான இரண்டு கருதுகோள்களின் மீதே தங்கியுள்ளது. இதில் முதலாவது, அரசுக்குரிய இறைமை அதிகாரம் பகிரப்படாது, மத்தியப்படுத்தப்பட்டு, மையத்தில் திரண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும். இக்கருத்து இரண்டாவது கருதுகோளை அடிப்படையாகக் கொண்டே உருவாகியுள்ளது. அதாவது, ஒற்றையாட்சி நிலவுகின்ற சமூகம், இன்றீதியில், மொழிரீதியில் அல்லது கலாசார ரீதியில் பல்லினத் தன்மையற்றதாய் ஓரின சமூகம் ஒன்றாயிருப்பதென்பதாகும்.

இந்த இரண்டாவது கருதுகோள் ஒற்றையாட்சி முறை தொடர்பாக பெரிதும் முக்கியமானதொன்றாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால், இது சமூக உள்ளமைப்பு தொடர்பான பேரினவாத மற்றும் தவறான வரைவிலக்கணத்திற்கு ஏற்ப உருவாக்கப்பட்டதன் காரணத்தினாலாகும். உதாரணமாக ஒற்றையாட்சி முறையின் பிரதான முன்னுதாரணமொன்றான பிரித்தானிய ஆட்சி முறையை நோக்குவோம். பிரித்தானியாவில் ஒற்றையாட்சி முறை, பிராந்திய ரீதியில் தன்னாதிக்கத்தைக் கொண்டிருந்த இனங்களின் அரசியல் இறைமையை அழித்து இவர்களை இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்ததன் மூலமே பரப்பப்பட்டது. ஐரிஷ், ஸ்கொட் மற்றும் வேல்ஸ் இனதவர் இவ்வாறு தமது இறைமையை இழந்த பிரதான இனங்களாவர். இவர்கள் "ஆங்கிலேயர்களது" அரசியல் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். இதன்மூலம் பிரித்தானியா என்ற ஒற்றையாட்சி அரசு உருவாக்கப்பட்டது. இதன்படி, பிரித்தானியாவின் ஒற்றை ஆட்சியின் பரம்பல் என்பது, ஆங்கிலம் மற்றும் அங்கிலிகன் அல்லாத மொழிரீதியிலான, மதரீதியிலான மற்றும் இன்றீதியிலான மக்கள் பிரிவுகள் பலவற்றினதும் தனித்துவத்தையும் இறைமையையும் மறுத்து சமூக ஓரினத் தன்மை தொடர்பான போவி மற்றும் செயற்கைக் கருதுகோளொன்றின் மீது உருவாகிய, அரசியல் முறையொன்றின் உருவாக்கம் தொடர்பானதொரு கதையாகும்.

இலங்கையில் போன்று பிரித்தானியாவிலும் இந்த ஒற்றை ஆட்சி முறை பாரியதொரு முரண்பாட்டுக்கு முகம் கொடுத்துள்ளது. அயர்லாந்து, ஸ்கொட்லாந்து மற்றும் வேல்ஸ் தேசியவாதங்கள் பிரித்தானியாவின் ஒற்றை ஆட்சி முறையை அதிரவைக்கும் வகையிலேயே பரவி வருகின்றன. 21 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியாகூட சமஷ்டி முறையை நோக்கிச் செல்வதற்கு பெரும்பாலும் வாய்ப்புள்ளது. பிரித்தானியா ஏற்கெனவே இம் மூன்று மாநிலங்களுக்கும் அதிகாரப் பரவலாக்கலைச் செய்துள்ளது.

சமஷ்டி முறை

உலகில் தனி ஒரு வடிவத்திலான சமஷ்டி முறை கிடையாது. இது பல வடிவங்களைக் கொண்டதாயுள்ளது. ஆயினும் சமஷ்டி ஆட்சி முறை பொதுவாக ஒரு சில கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலேயே அமையப் பெற்றுள்ளது. இவை ஒற்றை ஆட்சி முறையின் கோட்பாடுகளிலிருந்து வித்தியாசப்படுகின்றன.

இதில் முதலாவது யாதெனில், சமூகம் ஓன்றுக்கொன்று வித்தியாசமான இனங்களையும் பல்வேறுபட்ட தன்மைகளையும், அல்லது பல்லினவாத உள்ளமைப்பையும் கொண்டதாயுள்ளது என்பதாகும். ஒற்றை ஆட்சி முறையின் மூலம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத சமூக உள்ளமைப்பு தொடர்பான மிக அவசியமான யதார்த்தமொன்று இதன் மூலம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.

இரண்டாவது யாதெனில், சமூகமாக அமையப் பெற்றுள்ள பல்வேறு இனங்களும் இறைமையுடன் கூடிய இனங்களாயுள்ளன என்பதாகும். இதற்கிணங்க, இன்றியான பல்வேறு இனக் குழுக்களைக் கொண்டுள்ள சமூகமொன்றில், அரசியல் இறைமையும், தன்னாதிக்கமும் ஒரு இனத்துக்கு மாத்திரம் உரித்தானதொரு தனியிருமையாக்கப்பட மாட்டாது. "இறைமையைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்" கோட்பாடு இதில் உள்ளது.

மூன்றாவது யாதெனில், சமஷ்டி முறையில் அரசியல் கட்டமைப்புகள், சமூக அமைப்புக்கு அடிப்படையாயுள்ள பல்லினத் தன்மையிலான உள்ளமைப்பிற்கு ஏற்ப வடிவமைவதாயுள்ளன. இதன்படி தமக்கு விஷேஷ தனித்துவமொன்று உள்ளதெனக் கருதுகின்ற இனங்களுக்கு ஒரளவுக்கு, அரசியலைப்பின் மூலம் விதிக்கப்பட்டுள்ளவாறு கயாட்சிக்கான வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது இந்தியாவிலுள்ள மாநில ஆட்சிமுறை இதற்கானதொரு சிறந்த உதாரணமாகும். இங்கு சமஷ்டி முறை 1950ஆம் தசாப்தத்தின் முதல் பகுதிகளில், ஒவ்வொரு மொழியையும் பேசுகின்ற இனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மாநில அரசுகளுக்கு ஏற்பவே உருவாக்கப்பட்டது. இதனை மொழி ரீதியிலான சமஷ்டி முறை (Linguistic Federalism) எனக் குறிப்பிடுவது இதனாலாகும்.

சமஷ்டி முறைகள் ஏன் உருவாகியுள்ளன?

"ஒருமையினுள் பல்லினத் தன்மையைப் பாதுகாத்தல்" (Unity in Diversity) என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே சமஷ்டி முறை வரலாற்று ரீதியாக உலகில் உருவாகியது. இது பிரதானமான இரண்டு பின்னணிகளினுள் அமையப் பெற்றதாயுள்ளது.

முதலாவது யாதெனில், பிரிந்திருக்கின்ற பல அரசியல் அலகுகள் ஒன்று சேர்வதன் மூலம் கிடைக்கின்ற அனுகூலங்களை பாதுகாப்பு, பொருளாதார செழிப்பு, மற்றும் அரசியல் ஒருமைப்பாடு முன்னிட்டு சமஷ்டி முறையொன்றை உருவாக்கிக் கொள்வதாகும். சுவிட்சர்லாந்து, ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஜேர்மன் மற்றும் முன்பு இருந்த யூகோஸ்லாவியா ஆகியன் இவற்றுக்கான உதாரணங்களாகும். அமெரிக்காவில் சமஷ்டி முறை, 18ஆம் நூற்றாண்டில், 13 பிராந்தியங்கள் ஒன்று சேர்ந்ததன் மூலமே உருவாகியது. சுவிட்சர்லாந்து உலகிலுள்ள மிகப் பழைமைவாய்ந்த சமஷ்டி முறையாகும். இது பெருந் தொகையான சிறிய அரசுகள் ஒன்று சேர்ந்து, கூட்டுப் பாதுகாப்பின் பொருட்டு நிறுவப்பட்டதாகும். இச் சமஷ்டி முறையின் பிரதான நோக்கம் யாதெனில், பல அரசுகள் ஒன்றிணைந்து மத்திய அரசாங்கமொன்றை நிறுவுவதன் மூலம் மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் பிராந்திய அரசுக்கும் இடையிலும் அதேபோன்று பிராந்திய அரசுகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் இடையிலும் அதிகாரத்தை உறுதியான விதத்தில் பகிர்ந்தளிப்பதாகும்.

இரண்டாவது பின்னணி யாதெனில், காலனித்துவ நிலையிலிருந்து மீண்ட நாடுகளிலுள்ள இன்டியான் பல் வினத் தன்மையை ஏற்று. இப்பல்வினத்தன்மையை அரசியல் கட்டமைப்புகளினுள் வெளிக்காட்டக் கூடியவாறு ஆட்சி அதிகாரத்தை வடிவமைக்கும் பொருட்டு சமஷ்டி முறையொன்றை உருவாக்குதலாகும். இந்தியா, மலேசியா, நெஜீரியா, பாகிஸ்தான் ஆகியன் இம்முறைக்கான உதாரணங்களாகும். இந்த எல்லா நாடுகளிலுமின்று பொதுப்பண்பு யாதெனில், காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தினுள், அதற்கு முன்னர் அரசியல் ரீதியாக ஒன்றிணையாதிருந்த நிலப்பரப்புகளின் மீது ஒற்றையானதும் மத்திய மயப்படுத்தப்பட்டதுமான அரசுகள் திணிக்கப்பட்டமையாகும். காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரம் பெற்றதன் பின்னர் காலனித்துவத்தின் அன்பளிப்பாகக் கிடைத்த மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட, ஒற்றை ஆட்சி முறை காலனித்துவத்துக்குப் பிற்பட்ட யதார்த்தங்களுக்கு பொருந்தாதுள்ளதென்பதை இந்நாடுகளில் காணக்கூடியதாயுள்ளது. இதற்கிணங்க நடைபெற்ற அரசியல் சீர்திருத்தங்களின் நோக்கம் ஆட்சி அதிகாரம் பிராந்திய ரீதியில் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாயிருந்தது. இதன்படி பல படித்தரங்களைக் கொண்ட சமஷ்டிப் பண்புகளை உள்ளடக்கியதான் அரசியலமைப்புகள் இந்நாடுகளில் உருவாக்கப்பட்டன. தமது நாடுகள் துண்டாடப்பட்டு பிரிந்து செல்வதைத் தவிர்த்து ஒன்றாய் வைத்திருப்பதற்கு இவ்வாறானதொரு அதிகாரப் பகிரவு அவசியம் என்பதை அந்நாடுகளிலுள்ள அரசியல் தலைவர்கள் புரிந்து கொண்டனர்.

சமஷ்டி முறையும் சனநாயகமும்

தற்கால அரசுகள் சனநாயகமானதாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதைப் பற்றி பொதுவாகக் கருத்து வேறுபாடுகள் கிடையாது. ஆயினும், எவ்விதத்திலான அரசியலமைப்பு மற்றும் ஆட்சி முறைக் கட்டமைப்பினுள் அரசு சனநாயகமானதாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதைப் பற்றிய ஏகோபித்த கருத்தொன்று கிடையாது. ஒற்றை ஆட்சி மற்றும் சமஷ்டி முறை ஆகிய இரண்டையும் ஒப்பிட்டு பார்க்கின்ற போது, சமஷ்டி முறையே மிகக் கூடுதலான சனநாயகத்தைக் கொண்டுள்ளது. இதற்கான முக்கிய காரணம் யாதெனில், ஆட்சி அதிகாரம் மத்தியமயமாதலுக்கு ஒற்றை ஆட்சி முறையினுள் உள்ள வாய்ப்புகள் அதிகமானதாயுள்ளதாகும். சமஷ்டி அரசுகளில் கூட அதிகாரம் மத்திய மயமாதலுக்கான வாய்ப்புகள் இல்லாமல் இல்லை. முன்பு நிலவிய சோவியத் குடியரசு, யூகோஸ்லாவியா, அதே போன்று இந்தியாவும் இதற்கான உதாரணங்களாகும். நாட்டின் தேவைகளுக்கு ஏற்படுமையதான வகையில் பிராந்திய சுயாட்சியை மிகவும் உறுதிப்படுத்தும் வகையில் சமஷ்டிக் கோட்பாடுகளை மிகப் பலம் வாய்ந்ததாக ஆக்காதிருத்தல் இம் மூன்று நாடுகளிலிருந்தும் ஒரே விதமாகக் கிடைக்கின்ற அனுபவமாகும். சமஷ்டிக் கோட்பாட்டை அரசினுள் மிகவும் உறுதிப்படுத்துதல் என்பது, அந்த அரசினுள் சனநாயக அடிப்படைகளை மென்மேலும் விரிவாக்குதலாகும்.

எமது நாட்டின் சனாதிபதி ஆட்சி முறைக்கு எதிராக சனநாயகத்தை மீள் நிலைநிறுத்துவதற்கான அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்கள் எழுந்துள்ள போதிலும் எமது ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பாவலாக்குகின்ற அளவுக்கு சனநாயகமாக்குதல் தொடர்பாக அரசியல் கட்சிகள் ஊக்கம் காட்டாமை கவலைக்குரியதொரு விடயமாகும். இலங்கையில் சனநாயகத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கெனில், சனாதிபதி முறையை மாத்திரம் மாற்றுதல் எவ்விதத்திலும் போதுமானதாகாது. ஆட்சி அதிகாரத்தையும் சமஷ்டிக் கோட்பாடுகளின் கீழ் சீர்திருத்துதல் வேண்டும்.

சமஷ்டி முறையும் இலங்கையும்

இலங்கைக்கு சமஷ்டி ஆட்சி முறை தேவையெனக் கூறுவது, இலங்கையை இரு கூராகப் பிரிக்கின்ற தந்திரமான குறிக்கோஞ்சனேயே என்று ஒரு சில கல்விமான்கள் கூறுகின்றனர். இது உண்மைதானா? இது உண்மையெனில், இலங்கையைத் துண்டாட வேண்டுமென்று முதன் முதலில் கூறியவர் ஒரு சிங்களத் தலைவராவார். அதாவது, மறைந்த பிரதமர் திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்க ஆவர். இது 1926 ஆம் ஆண்டு காலத்திலாகும்.

திரு. பண்டாரநாயக்கா 1920ஆம் தசாப்பதத்தின் இறுதியில் பின்வருமாறு கூறியிருந்தார். இது 1926 ஜூலை 17 ஆம் திங்டி சிலோன் மோனிங் லீடர் (Ceylon morning leader) என்ற பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது.

"இலங்கையில் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தேகத்துடனேயே நோக்குகின்றனர். இவர்களிடையே உள்ள வித்தியாசங்கள் மிக முக்கியமானவையல் வெளனக் கூறுதல் உண்மைக்குப் புறம்பானதாகும். நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் இவ்வாறான வித்தியாசங்கள் இருக்கவில்லை. இவ்வித்தியாசங்கள் எழுதிருந்தமைக்கான காரணம் ஆங்கிலேயர்கள், தமிழர், கண்டியச் சிங்களவர், தாழ்நிலச் சிங்களவர் ஆகிய இனங்கள் மீது ஆட்சியை நடாத்தியதனாலாகும். ஆயினும், இலங்கை மக்கள் ஆட்சி அதிகாரத்தை தமது கைக்கு எடுக்க வேண்டுமெனக் சிந்திக்கத் தொடங்கிய கணத்திலிருந்து, மறைந்திருந்த வித்தியாசங்கள் நெருப்புப் பொறிகளைப் போல் மேலெழுத் தொடங்கின.

வரலாற்றை நோக்குகின்ற போது, தமிழர், தாழ்நிலச் சிங்களவர், கண்டியச் சிங்களவர் ஆகிய இனங்கள் 1000 வருடங்களுக்கு மேல் இந்நாட்டில் வாழ்ந்துள்ளார்களென்ற போதிலும் இவர்கள் ஒன்று சேர்வதற்குத் தயாராயுள்ளனர் என்பதை ஒருபோதும் காட்டவில்லையென்பதையே காணக்கூடியதாயுள்ளது. இவர்கள் தத்தமது மரபுகளை, மொழியை மற்றும் மதத்தை வெவ்வேறாகப் பேணி வருகின்றனர். இவ்வித்தியாசங்கள் படிப்படியாக மறைந்து போகுமென்று நினைப்பவன் மடையனாக மாத்திரமே இருக்க முடியும்.

சமஷ்டி ஆட்சி முறையினுள், எல்லா சமஷ்டி அலகுகளுக்கும் தாம் தொடர்பான அுள்ளத்து அதிகாரங்களும் கிடைக்கின்றன.

அதேநேரம், அந்த ஒவ்வொரு அலகும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கும். முழு நாட்டிற்கும் ஏற்படுத்தைன விடயங்களைக் கலந்துரையாடுவதற்கு இவர்களுக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு சென்ற சபைகள் இருக்கும்.

ஜக்கிய அமெரிக்காவில் இவ்வாறானதொரு ஆட்சி முறையே உள்ளது. கணடா, அவுஸ்திரேலியா, தென்ஆபிரிக்கா போன்ற தன்னாதிக்கக் காலனிகளிலும் இவ் ஆட்சி முறையே உள்ளது. சவிற்சர்லாந்தில் இலங்கைக்கு மிகப் பொருத்தமான முன்மாதிரியொன்றே உள்ளது. இது மிகச் சிறியதோரு நாடாகும். ஆயினும் பிரான்ஸ், ஜேர்மன், இத்தாலி ஆகிய மூன்று தேசியக் குழுக்கள் இங்கு வாழ்கின்றன. சவிற்சலாந்து என்பது, சமஷ்டி வகையிலான ஆட்சி முறையொன்று மிக வெற்றிகரமாக

நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றதோரு நாடாகும்.

இலங்கையின் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் பூரணமான சுயாட்சி உரிமை இருக்க வேண்டும். இலங்கையின் விசேட வருமானங்களையும் செலவுகளையும் தீர்மானிப்பதற்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு சென்ற சபைகள் இருக்க வேண்டும். இம் முறைக்கு எதிராக ஆயிரம் வாதங்களை முன்வைக்க முடியுமாயிருப்பினும், இவ் எதிர்ப்புகள் குறைந்ததன் பின்னர் சமஷ்டி ஆட்சி முறை இலங்கைக்கான ஒரேயொரு தீர்வாக மாறும்".

இளைஞராயிருந்த திரு. பண்டாரநாயக்காவின் இக் கருத்துகள், 1980ஆம் ஆண்டுகளின் பின்னர் இலங்கையின் விதியைப் பற்றி ஞானக்கண்ணால் நோக்கிக் கூறிய எதிர்காலத் தீர்க்க தரிசனமொன்றைப் போலாகும். சமஷ்டி ஆட்சி முறையொன்று இலங்கைக்கு ஏன் தேவைப்படுகின்றது மற்றும் அதற்கெதிரான வாதங்கள் அடிப்படையற்றவையாய் இருப்பது எவ்வாறு என்ற இரண்டு விடயங்களுக்குமான பதில்கள் இதில் அடங்கியுள்ளன.

பல்லினச் சமூகமும் ஆட்சி முறையும்

திரு பண்டாரநாயக்கா அவர்களாலும் 1926இல் சரியானதென ஏற்றுக் கொண்டுள்ளபடி இலங்கை ஒரு பல்லினச் சமூகமாகும். (கண்டியச் சிங்களவர்களும் தாழ்நிலச் சிங்களவர்களும் தனித்தனி இரண்டு இனங்களாக அன்று கருதப்பட்டார்களென்பதை இக் கூற்றின் மூலம் அவதானிக்கிறோம்) பல்லினச் சமூகத்திலுள்ள இனங்கள் தமக்குத் தனியானதோரு தனித்துவத்தை வைத்திருப்பதை விரும்புகின்றன. அதே போன்று அரசியல் ரீதியாக ஓரளவு சுதந்திரத்தையும் அடைவதற்கு விரும்புகின்றனர். இதற்கான வாய்ப்புகள் சமஷ்டி முறையினுள்ளேயே கிடைக்கின்றன.

இலங்கையில் சமஷ்டி முறைக்கு எதிராக வாதிக்கின்றவர்கள், இலங்கை பல்லினச் சமூகமொன்றல்ல, இலங்கையில் இனப்பிரச்சினையெதுவும் கிடையாது என்ற நிலைப்பாட்டையே தமது எதிர்ப்புக்கான அடிப்படைக் கருதுகோளாகக் கொண்டுள்ளனர். இது இலங்கையின் சமூக உள்ளமைப்புத் தொடர்பாகக் கொண்டுள்ள ஓர் அரசியல் ரீதியான குருட்டு நிலைப்பாடாகும். இலங்கையில் பிரதானமான மூன்று இனங்களும், மேலும் பல சிறுபான்மை இனக் குழுக்களும் வாழ்கின்றனவென்பதை, பேரினவாத அரசியலில் குருடாக்கப்பட்டவர்கள் மாத்திரமே ஏற்றுக் கொள்ளாதிருக்கின்றனர். "சமஷ்டி முறைக்கு எதிராக ஆயிரம் வாதங்களை" முன்வைப்பார்களோன, 1926 இல் திரு. பண்டாரநாயக்க கூறியது இவர்களைப் பற்றியாகும்.

இனப்பிரச்சினையும் ஒற்றை ஆட்சியின் முரண்பாடும்

இலங்கைக்கு சமஷ்டி முறையொன்று தேவை என்ற கருத்து எழுவதற்கான பிரதானமான மூலாதாரம் யாதெனில், இதுவரை நிலவிய ஒற்றை ஆட்சி முறை வீழ்ச்சிக்குள்ளாகி வருகின்றமையாகும். பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலும், 1948 குதந்திரத்தின் பின்னரும், இலங்கையின் அரசு மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றை ஆட்சியாகும். இந்த ஒற்றை ஆட்சியில் உண்மையான பிரச்சினைகள், குதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட காலகட்டத்திலேயே மேலெழுத் தொடங்கின. அரசியல் அதிகாரம் என்னிக் கையில் பெரும்பான்மையான சிங்களச் சமூகத்தினர் மீது குவிந்திருந்தமை. இதன் பிரதானமான பண்பாயிருந்தது. இது, ஆட்சி முறையின் கோட்பாட்டைப் பொறுத்தவரை சுதந்திரத்தின் பின் இலங்கையின் ஆட்சி முறைக்கு அடிப்படையாயமெந்த பிரித்தானியாவின் வெஸ்மினிஸ்டர் முறையிலுள்ள முக்கியமானதொரு பலவீனமாகும்.

வெஸ்மினிஸ்டர் முறையில் வடிவமைத்திருந்த பாராளுமன்ற சனநாயக முறை ஒற்றை ஆட்சிமுறைக்கு ஏற்ப பரிணாமமடைந்த ஒன்றாகும். ஆட்சி அதிகாரம் மத்தியமயமாயிருத்தல் இதன் பண்பாகும். இதன் பரவலாக்கப்பட்ட பண்புகளுக்கு இம்முறையின் கீழ், உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் ஊடாக நடைபெறுகின்ற சிறிய அளவிலான பரவலாக்கல்களின் மூலம் மாத்திரமே வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. மத்திய பாராளுமன்றத்தால் அமூலாக்கப்படுகின்ற இறைமை அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு இதனுள் எவ்விதத்திலும் வாய்ப்புக் கிடைக்காது. அதேபோன்று, இம்முறையினுள் உள்ள வெறுமனே பெரும்பான்மை வாக்குகளின் மூலம் சட்டவாக்க சபையைத் தெரிவு செய்கின்ற தேர்தல் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழ் வெற்றியில் பெரும்பான்மை உள்ளடங்கியுள்ள இனங்களுக்கே. ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றது. இலங்கையில் சுதந்திரத்தின் பின்னர், வெஸ்மினிஸ்டர் மாதிரியிலுள்ள இப்பலவீனம் தொடர்ந்தும் காட்சியினிப்பதையே எம்மால் காணக் கூடியதாயுள்ளது. சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை தீவிரமடைந்துள்ளமை, ஒரு பக்கத்தில் ஒற்றை ஆட்சிக் கட்டமைப்பின் வீழ்ச்சி, சீர்குலைவு மற்றும் முரண்பாட்டைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. சமஷ்டி முறையொன்று இலங்கைக்குத் தேவையாயுள்ளதென நாம் கூறுகின்ற போது, இதன் மூலம் முக்கியமாகக் கருதப்படுவது யாதெனில், எமது ஆட்சி முறையின் கட்டமைப்பு சீர்திருத்தத்திற்கு உள்ளாகுதல் வேண்டுமென்பதாகும். இலங்கை ஒரு பல்லினச் சமூகமாகும் என்ற அடிப்படைக்கு மேலதிகமாக மேலுமொரு விடயம் இங்கு மேலெழும்புகின்றது. அதாவது, இன்றைய இலங்கையின் சமூகம் இன்றியில் பிரிந்துள்ளது என்பதாகும். நாம், பிரிந்து, தொடர்பற்று, பிளவுபட்டுள்ளதொரு

சமூகத்தை ஒன்றிணைப்பது எவ்வாறு என்ற கேள்வியை அடிப்படையாக வைத்தே ஆட்சி முறைச் சீர்திருத்தங்களை ஆராய வேண்டியுள்ளோம்.

இனர்தியான பிரிவும் அரசியல் தீர்வும்

இலங்கையின் அரசியல் முறையில் இன ரீதியிலான அடிப்படைகள் அதிர்வுக்குள்ளாகியமை சுதந்திரத்தின் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்தின் பிரதான போக்காயிருந்தது. "தேசிய ஒருமைப்பாடு" (National Intergration) என்ற குறிக்கோளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, இலங்கையின், தேசிய ஒருமைப் பாடின் மைக்கே (National Disintergration) இது காரணமாயமைந்தது. தற்போது மிகத் தீவிரமடைந்துள்ள இப் பிரிந்து வரும் செயற் பாட்டை நிறுத்துதலும், ஒருங் கிணைப்புச் செயற் பாட்டுக் கு அடித்தளமிடுதலுமே இன்று இலங்கையின் குறிக்கோளாயிருத்தல் வேண்டும். சமஷ்டி ஆட்சிமுறையொன்று இதற்கான மிகச் சிறந்த ஆரம்பமாகும். "பிரிந்துள்ளதொரு நாட்டை ஒன்றிணைத்தல்" இலங்கையில் இன்றுள்ள பிரதான அரசியல் கடமைப் பொறுப்பாகுமென்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

உலகில் இன்று பல சமஷ்டி ஆட்சி முறைகள் பரிணாமம் பெற்றுள்ளனவென்பது இக் கட்டுரைத் தொடரின் முதலாவது பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் கருத்து யாதெனில், இலங்கைக்கு மிகப் பொருத்தமான சமஷ்டி முறையொன்றைக் கண்டுபிடித்திடலாம் என்பதாகும். தற்போதுள்ள அரசியல் விவாதத்தை இக் குறிக்கோளின் பக்கமே செலுத்துதல் வெண்டும். இலங்கையின் சமஷ்டி முறையில் பின்வரும் முக்கிய அம்சங்கள் அடங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

(i) மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையில் அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்ற விதத்தினைத் தீர்மானிக்கின்ற ஓர் அரசியலமைப்பு. இதன்படி மத்திய அரசுக்கு எவ்வாறான அதிகாரங்கள் உரித்தாகின்றன. பிராந்திய அரசுகளுக்குரிய அதிகாரங்கள் எவை என்பன திடமாக அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். சட்டமன்ற, நிறைவேற்றுதிகார, நீதித்துறை அதிகாரங்கள் இவ்வாறு மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்கும் இடையில் பகிர்ந்தளிக்கப்படும்.

(ii) சமஷ்டிக் கட்டமைப்பொன்று எத்தனை பிராந்திய அரசுகளைக் கொண்டதாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது, பேசுகவார்த்தைகளின் மூலம் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். தற்போதுள்ள ஒன்பது மாகாணங்களை அல்லது அதற்குக் குறைந்த எண் ணிக்கையிலான மாகாணங்களைத் தீர்மானிக்கலாம். எவ்வாறாயினும், தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் மக்களுக்கு சுயாட்சி

முறையொன்று உருவாவதற்கு வசதியளித்தல். புது மாகாணங்களைப் பிரிக்கின்ற போது கவனத்திலெடுக்கப்பட வேண்டியதொரு கோட்பாடாகும். இலங்கையில் அதிகாரப் பரவலாக்கல். ஐந்து மாகாணங்களைக் கொண்டதாக நடைபெறுதல் வேண்டுமென, இற்றைக்கு சிறிது காலத்துக்கு முன்னர் பேராசிரியர் செல்டன் கொடிக்கார் அவர்களால் முன்மொழியப்பட்டிருந்தது.

(iii) அரசின் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மத்திய சட்ட மன்ற சபைக்கும் பிராந்திய சட்டமன்ற சபைகளுக்கும் இடையில் பகிர்ந்தளிக்கப்படுதல் வேண்டும். இறைமையைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் கோட்பாட்டை உரசிப் பார்க்கின்ற பிரதானமான இடம் இதுவாகும்.

(iv) தற்போதுள்ள ஒற்றை சட்டமன்ற சபையை இரட்டைச் சட்டமன்ற சபையாக மாற்றுதல். இது அமெரிக்காவின் செனென் சபைக்கு சமமானதாகலாம். போதுமானாவு சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தைக் கொண்ட இரட்டைச் சபையொன்று இருப்பது, சமஷ்டி ஆட்சி முறைகளின் பிரதானமானதொரு பண்பாகும். இதன் மூலம் மத்திய சட்டமன்ற சபையினுள் பிராந்திய அரசுகளின் பிரதிநிதித்துவத்துக்கு வசதியளிக்கப்படுகின்றது.

(v) அரசியலமைப்புக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுவதற்கும், சட்டங்கள் சட்டமியற்று நடவடிக்கைக்கு இனங்கியொழுகின்ற தன்மையைப் பரிசீலிப்பதற்கும் உயர் நீதிமன்றத்துக்குப் புதிதாக அதிகாரங்களை வழங்குதல். இது நீதிமன்றத்துக்குள்ள சட்ட மீளாய்வுக்கான நியாயாதிக்கம் (Judicial Review of Legislation) என ஆட்சி முறைக் கோட்பாடுகளினுள் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சமஷ்டி ஆட்சி முறையினுள் உயர் நீதிமன்றத்துக்கு இந்த அதிசயர் நியாயாதிக்கம் வழங்கப்படுதல் அவசியமாகும். இதற்கான காரணம் யாதெனில் மத்திய சட்டமன்ற சபையும் அதேபோன்று பிராந்திய சட்டமன்ற சபைகளும், இவர்களுக்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள அதிகாரங்களைத் தாண்டிய விதத்தில் சட்டங்களை இயற்றுமாயின், இச்சட்டங்களை இரத்துச் செய்வதற்குத் தேவையான அதிகாரங்களை கூதந்திரமானதொரு நிறுவனத்துக்கு வழங்கக் கூடியதாயிருத்தலாகும். அத்துடன், அதிகாரப் பரவலாக்கல் மற்றும் பிரயோகம் தொடர்பாக மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகளைத் தீர்த்து வைக்கின்ற மேலதிக பொறுப்பும் இதன்படி உயர் நீதிமன்றத்துக்குக் கிடைக்கின்றது.

ஐக்கிய இலங்கை ஒற்றையாய இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை

இலங்கையின் சமஷ்டி ஆட்சி முறையினுள் இருக்க வேண்டிய ஒரு சில முக்கியமான அம்சங்களைப் பற்றி நாம் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளோம். சமஷ்டி ஆட்சி முறையென்பது எல்.ஏ.ஏ.ஏ.ஜீ மகிழ் விப் பதற் காக முன்வைக்கப்படுகின்றதொரு செயற்றிட்டமல்ல. இது இலங்கையின் அரசியல் கட்டமைப்புக்களை நலீன் மயப்படுத்துவதற்கும், சனநாயகமாக்குவதற்கும் தேவையான திட்டத்தின் அத்தியாவசிய அம்சங்களாகுமென்பதே இதன்மூலம் வெளிப்படுகின்ற பிரதானமான கருத்தாகும். இனப் பிரச்சினையின் மூலம் உரக்கக் கூறப்படுகின்றதொரு விடயம் யாதெனில், எமது ஆட்சி முறைக் கட்டமைப்பு காலம் கடந்ததொன்றாகுமென்பதும். இதை அடிப்படைச் சீர்திருத்தத்துக்கு உள்ளாக்காது இலங்கையின் அரசியலால் மேலும் சனநாயக ரீதியில் முன்னேறிச் செல்ல முடியாது என்பதுமாகும்.

இலங்கையில் அதிகாரப் பரவலாக்கலை எதிர்க்கின்ற தேசியவாதக் கல்விமான்கள் இதனை அவதானிக்கிறார்களில்லை. அறிகிறார்களில்லை. அவர்களுக்கு இதைப்பற்றிய எந்தவொரு புரிந்துணர்வும் கிடையாது. சமஷ்டி முறைக்கு எதிராக, 1950களில் முன்வைக்கப்பட்ட குறுகிய வாதங்களையே மீண்டும் மீண்டும் உச்சரிப்பதைத் தவிர, வேறு எதனையும் நடை முறைப்படுத்துவதற்கு இவர்களால் முடியாதுள்ளது. இச் சிறுபிள்ளைத் தனமான வாதங்களை பகுத்தாராய்வதற்கு முன்னர் ஒரு முக்கியமான விடயத்தைக் கலந்துரையாடுவது முக்கியமாயுள்ளது. அதாவது, எல்.ஏ.ஏ.ஏ. தனிநாடு கோரிப் போராடிக் கொண்டிருக்கையில், சமஷ்டி முறையொன்றை முன்மொழிவதிலுள்ள பயன் என்ன? என்ற கேள்வியாகும்.

இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்றைத் தேடுகின்றபோது, எல்.ஏ.ஏ.ஏ. தொடர்பான பிரச்சினை, பாரதுராமானதும் தீர்வொன்றை இலகுவில் காணமுடியாததுமான ஒன்றென்பதைப் புதிதாகக் கூறவேண்டியதில்லை. எல்.ஏ.ஏ.ஏ. சனநாயக எதிர்ப்பு, பாசிலை பண்புகளைக் கொண்ட தேசியவாத - போராட்ட இயக்கமென்பது உண்மையாகும். இவ் அமைப்பை யுத்த ரீதியில் தோல்வியடையச் செய்வது அரசுக்குள்ளதொரு மாற்று வழியாகும். அரசுக்கு இதற்காக உள்ள ஆற்றல் மட்டுப்படுத்தப்படுவதற்கு இரண்டு பிரதான காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று, பலம் வாய்ந்ததும், அனுபவங்களைக் கொண்டுள்ளதுமான சிறப்பாக ஒழுங் கமையப் பெற்ற கெரில் லா அமைப் பொன்றை அடியோடொழிப்பதற்குள்ள வாய்ப்புக்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமையாகும். இது நீண்டகால யுத்த ரீதியிலான செயற்பாடொன்றாயிருப்பதைத் தவிர்க்க முடியாது. யுத்தம் நீடித்துச் செல்வதால் கூடுதலான அனுகூலம் எல்.ஏ.ஏ.ஏ.க்கே ஒழிய அரசாங்கத்துக்குக் கிடைக்காது. இதற்கான காரணம், மிகவும் கூடுதலான

செலவின்தைக் கொண்ட யுத்தமொன்றைத் தொடர்ந்து நடத்திச் செல்கின்ற போது அரசாங்கத்துக்குள் பொருளாதாரச் சக்தி படிப்படியாகக் குறைந்து செல்வதாகும். இரண்டாவது யாதெனில், யுத்தம் நீடிக்கின்ற போது அதனால் பாதிக்கப்படுகின்ற தமிழ் மக்களின் ஒத்துழைப்பு எல்.ரி.ரி.ஈக்குக் கிடைக்கும் என்பதாகும். தமக்கு எதிரான எந்தவொரு அரசியல் குழுவும் வடக்கில் செயற்படுவதற்கு எல்.ரி.ரி.ஈ. இடமளிக்காதென்பதை நாம் அறிவோம். இதன் கச்பான அர்த்தம் யாதெனில், தெற்கில் நாம் எவ்வளவு தான் எல்.ரி.ரி.ஈயையும் பிரபாகரனையும் எதிர்த்த போதிலும் மாற்று அரசியல் இயக்கமொன்று இல்லாத நிலைமையினுள், யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்படுகின்ற தமிழ் மக்களுக்கு எல்.ரி.ரி.ஈயிலிருந்து பிரிந்து செல்வதற்கு வாய்ப்புக் கிடையாது என்பதாகும். இதற்கான வாய்ப்பை எவ்வாறு ஏற்படுத்தலாம்? வடக்குத் தொடர்பாக எழுகின்ற முக்கியமான அரசியல் கேள்வியாயிருப்பது இதுவாகும். "சிங்களவர்களாகிய நாம், எல்.ரி.ரி.ஈ. யைத் தோற்கடித்ததன் பின்னர் தமிழ் மக்களைச் சிறப்பாகக் கவனிப்போம்" என்று கூறுவதன் மூலம், தமிழ் மக்களிடையே அரசு தொடர்பாகவோ அல்லது தெற்கிலுள்ள அரசியல் சக்திகள் தொடர்பாகவோ நம் பிக்கையைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு ஒருபோதும் முடியாது. சிங்கள சமூகத்திலிருந்து தமிழ் மக்களுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டிய முக்கியமான செய்தி யாதெனில், "எல்.ரி.ரி.ஈ. இருப்பினும், இல்லாதிருப்பினும், தனி ஓர் இனம் என்ற ரீதியில் உங்களுக்குரிய உரிமைகளைப் பாதுகாக்கின்ற ஆட்சி முறையொன்றைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு நாம் தற்போது தயாராயுள்ளோம்" என்பதாகும்.

தமிழ் மக்களுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டிய இவ்வாறானதோர் அரசியல் செய்தியின் சாராம் சமாயிருக்க வேண்டியது யாதெனில், அதிகாரப் பறவலாக்கலின் மூலம் பிராந்திய சயாட்சியொன்றை உருவாக்குவதற்கான புதியதோர் ஆட்சி முறையொன்றைக் கட்டியெழுப்பும் வேலைத்திட்டமாகும். இதற்காகவுள்ள மிகச் சிறந்ததொரு முறை சமஷ்டி முறையாகும். தனித் தமிழ் அரசினுள் எல்.ரி.ரி.ஈயின் தான்தோன்றித்தன்த்திலான ஆட்சியை விட, ஐக்கிய, சனநாயக இலங்கையினுள் வாழ்தல் சிறப்பாகுமென்ற நம்பிக்கையை தமிழ் மக்களிடையே உருவாக்குகின்ற பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு சிங்கள சமூகத்தால் அப்போது தான் முடியுமாயிருக்கும்.

யுத்தமும் அரசியல் சீர்திருத்தமும்

ஒரு நாட்டினுள், இனரீதியிலான பிரிவினெவாத யுத்தமொன்று நிலவுகின்ற போது அந்த யுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான அரசியல் நடத்தைகளை மேற்கொள்ளாது. அந்த யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுவதற்குத் தம்மால் முடியுமென்று பெரும்பான்மை இனம் கருதுமாயின்

அது ஒரு கற்பனையாகும். எல்.ஏ.ஏ. யுத்த ரீதியில் முழுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டதென்று ஒரு கணத்திற்கு நாம் கருதுவோம். அதன் பின்னர் சிங்கள சமூகமும், தெற்கிலுள்ள அரசியல் சக்திகளும், அரசும் செய்ய வேண்டியது என்ன? தமிழ் மக்கள் மழந்தாளிட்டு மன்னிப்பு வேண்டி தமிழிடம் வருவார்களென்றோ அல்லது சிங்கக் கொடியைக் கையில் ஏந்தி மலர்மாலைகளுடன் தமிழிடம் ஓடோடி வருவார்களென்றோ சிங்கள சமூகம் கருதுமாயின் அது கூட மேலுமொரு கற்பனையாகும். தெற்கிலுள்ள தேசியவாத கல்விமான்களின் கனவாக இருக்கின்ற, யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்ததன் பின்னர் கூட, வட- கிழக் குப் பிரச் சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்று முன்வைக்கப்படாவிடன், தமிழ் சமூகத்தின் மீது சிங்கள சமூகத்தின் அரசியல் மற்றும் யுத்தத்தியிலான ஆதிக்கம் மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்படுவதே நடைபெறும். பிரிவினெனவாத யுத்தத்தின் அடுத்த சுற்று இதிலிருந்து ஆரம்பிப்பதைத் தவிர்க்க முடியாததாயிருக்கும்.

மறுபுறம், யுத்தத்தை விரைவாக வென்றெடுப்பதற்றுக் கனவு காண்கின்றவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதொரு விடயம் யாதெனில், அரசியல் சீர்திருத்த வேலைத்திட்டமொன்றின்றி பிரிவினெனவாத இயக்கங்களின் சக்தியை நவிவுரச் செய்ய முடியாது என்பதாகும். எல்.ஏ.ஏ.யை தோல்வியடையச் செய்வதற்கு இந்தியாவிலிருந்து யுத்த உதவிகளைப் பெற வேண்டுமென்று தற்போது பகிரங்கமாகக் கூறுகின்ற (1987இல் இந்தியா இலங்கையை ஆக்கிரமித்ததாகக் கூச்சவிட்டவர்களும் இவர்களே) சிங்களத் தேசியவாதிகள் இந்தியாவின் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் நடைபெறுகின்றவற்றைப் பற்றி அறியாதிருக்கிறார்களென்றே கூற வேண்டியுள்ளது. பல வருடங்களாக தனியே யுத்தத்தினால் மாத்திரம் சீக்கிய பிரிவினெனவாத இயக்கத்தைத் தோல்வியடையச் செய்வதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகள் தோல்வியடைந்ததைப் புரிந்து கொண்ட இந்தியாவின் மத்திய அரசு, அரசியல் வேலைத்திட்டமொன்றையும் அதனைத் தொடர்ந்து செயற்படுத்தியது. அதன் காரணமாகவே பஞ்சாப் மாநில அரசுக்குப் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக தேர்தலைன்று நடத்துவதற்கு மத்திய அரசு தீர்மானித்தது. சீக்கியப் போராளிகள் நடைமுறைப்படுத்திய மிகவும் வன்முறைகளுடன் கூடியதான் தேர்தல் எதிர்ப்பு இயக்கத்துக்கு மத்தியில் கூட வாக்கெடுப்பு நடைபெற்றது. புதிய மாநிலச் சட்டமன்றமொன்றைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குப் பஞ்சாப் மக்களுக்கு இதன் மூலம் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதன் பின்னர் பஞ்சாபின் அரசியல் அதிகாரச் சமநிலை பிரிவினெனவாத இயக்கங்களுக்குப் பிரதிகூலமான விதத்தில் மாற்றமடையத் தொடர்கியது. 1992ஆம் ஆண்டில் பஞ்சாபினுள் நடைபெற்ற முக்கியமான அரசியல் செயற்பாடு யாதெனில், பஞ்சாப் மக்கள் பிரிவினெனவாத இயக்கங்களிலிருந்து விலகிச் செல்ல ஆரம்பித்தமையும் அதன் மூலம் இவ் இயக்கங்களுக்கு மக்களிடையே இருந்த ஒத்துழைப்பும், அடித்தளமும் பலவீனமடைந்தமையும் ஆகும். பஞ்சாப் மற்றும் இலங்கையின் வடக்கின் அனுபவத்தினுடோக படிக்கக் கூடியதாகவுள்ள பாடம் யாதெனில், அரசியல்

செயற்பாடோன்றின்றி பிரிவினை வாத ஜியக்கங்களை அரசியல் ரீதியாக பலவீஸமடையச் செய்வதற்கு வாய்ப்புக் கிடையாது என்பதாகும். அரசியல் சீர்திருத்த வேலைத்திட்டமொன்று எல்.ரி.ரி.ஏக்காகவோ பிரபாகரனுக்காகவோ முன்வைக்கப்படக்கூடாது. தமிழ் மக்களுக்காகவும், தமிழ் சமூகத்தின் சனநாயக சக்திகளுக்காகவும் வட-கிழக்கு சிவில் சமூகத்துக்காகவுமே முன்வைக்கப்பட வேண்டும்.

ஒற்றை ஆட்சி மற்றும் “ஜக்கிய இலங்கை”

சமஷ்டி முறையை விமர்சிப்பவர்கள் “ஒற்றை” மற்றும் “ஜக்கியம்” என்ற இரண்டு என் னக் கருக்களையும் ஒன் றுடனொன்று மாற்றிக் கொண்டுள்ளார்களென்றே தெரிகிறது. சமஷ்டி முறையொன்றின் மூலம் “ஒற்றை ஆட்சி முறை” மாற்றப்படுவதன் காரணத்தினால், இலங்கையின் “ஜக்கியம்” ஒழிந்து விடுமென்று அவர்கள் கூறுவது இதனைப் பற்றிய அறியாமையின் காரணத்தினாலாகும். சமஷ்டி முறையின் மூலம், இலங்கையின் “பிரதேச ஒருமைப்பாடு” மீறப்படுமென்றும் இவர்கள் இதனாலேயே கூறுகின்றனர்.

“ஒற்றை” (Unitary) என்ற சொல் வின் மூலம், ஆட்சி முறை ஒழுங்கமையப் பெற்றுள்ள விசேஷ அமைப்பு முறையொன்றே கருதப்படுகின்றது. அதாவது, அரசியல் அதிகாரம் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்டுள்ளதும், ஒரு மத்திய சட்டமன்ற சபையொன்றின் மூலமும், மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட நிறைவேற்றிகார சபையொன்றின் மூலமும் அமையப் பெற்றுள்ளதோர் ஆட்சி முறையாகும். இதற்கு மாற்றமாக உள்ள முறை யாதெனில் அரசியல் அதிகார பரவலாக்கலுடன் கூடிய ஆட்சி முறையாகும். சமஷ்டி ஆட்சி முறை, அவ்வாறு அதிகாரப் பரவலாக்கலுடன் கூடிய ஆட்சி முறையாகும். “ஜக்கியம்” (United) என்பது, ஒற்றை அல்லது சமஷ்டி ஆட்சி முறையின் கீழ் உருவாகின்ற அரசின் அரசியல் வடிவமாகும். இந்த இரண்டு ஆட்சி முறைகளும் ஒரு நாட்டின் ஜக்கியத்துக்காக சட்டமியற்றும் ரீதியிலான மூலகங்களாகும். “ஒற்றை” ஆட்சிமுறையை மாற்றி சமஷ்டி ஆட்சி முறையொன்றை உருவாக்குவதென்பது ஒரு நாட்டின் “ஜக்கியத்தை” மறுப்பதாக இருக்காது. ஒற்றை ஆட்சி முறையினுள் ஜக்கியமாக இருக்க முடியாதுள்ள ஒரு நாட்டுக்கு, ஜக்கியமாக இருப்பதற்காகவுள்ள இன்னொரு மாற்று வழியைத் தெரிவு செய்வதாகும். “ஒற்றை” ஆட்சி முறை முரண்பாட்டுக்கு உள்ளாகியுள்ளதொரு நாட்டுக்கு, “ஜக்கியத்தைப்” பாதுகாப்பதற்கு சமஷ்டி முறையைத் தவிர வேறு அரசியல் வழிமுறையொன்று கிடையாது. இலங்கையில் சமஷ்டி ஆட்சி முறைச் சீர்திருத்தத்தை எதிர்ப்பவர்கள், உன் மையாகவே அவர்களுடைய குறிக்கோளையே எதிர்க்கின்றனர். அதாவது “ஜக்கிய” இலங்கை தொடர்பான குறிக்கோளையே எதிர்க்கின்றனர்.

ஒற்றை அரசு	Unitary State
சம் டி அரசு	Federal State
நிருவாக முகவராண்மைகள்	Administrative Agencies
வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள்	Limited Powers
கட்டளைப்பேராண்மை பெற்ற அதிகாரம்	Delegated Power of authority
அரசியலமைப்பு ஒப்புயர்வற்றது	Supremacy of the Constitution
மத்திய சட்ட மன்றம்	Central Legislature
பிராந்திய சட்ட மன்றம்	Regional State Legislature
இறைமை	Sovereignty
மத்தியவாத சம் டி முறை	Federal System with Centralism
கூட்டாட்சி முறை	Confederation
கன்றன்	Canton
இரட்டை ஆட்சி முறை	Dual system of governance
அதிகாரப்பகுப்பு	Demarcation of authority
குற்றவியற்சட்டம்	Criminal Law
ஒப்புயர்வற்ற சட்டம்	Supreme law
அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்	Constitutional Court
வெளிவாரி இறைமை	External Sovereignty
உள்ளக இறைமை	Internal Sovereignty
சம் டி பாராஞ்சுமன்றம்	Federal Parliament
கட்டளைப்பேராண்மை பெற்ற சட்டமன்ற அதிகாரம்	Delegated Legislature
சம் டி ச் சட்டம்	Federal laws
பிராந்தியச் சட்டம்	Regional laws
ஒப்புயர்வற்ற தன்மையை	Supremacy clause
வெளிப்படுத்தும் உறுப்புரை	Executive authority
நிறைவேற்றதிகாரம்	Regional Executive Council
பிராந்திய நிறைவேற்றுச்சபை	State Executive Council
அரசு நிறைவேற்றுச்சபை	Legislature
சட்டசபைகள்	Legislative Assembly
மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை	Senate
செனட்சபை	Second Chamber
இரட்டைச்சட்ட சபை	Judicial Authority
நீதிமன்ற அதிகாரம்	Division of Labour
உழைப்புப்பகித்து	Federal Judiciary
சம் டி நீதிமன்றம்	Regional Judiciary
பிராந்திய நீதிமன்றம்	Supreme Court
உயர்நீதிமன்றம்	High Court
அதியியர் நீதிமன்றம்	Final Court of Appeal
இறுதி மேனுமறையிட்டு நீதிமன்றம்	Relative Autonomy
ஒப்பிட்டளவிலான சுதந்திரம்	Cooperative Federalism
கூட்டுறவு சம் டி முறை	Right of Internal self determination
உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை	Right of self determination for national
தேசிய இனங்களின்	Ethnic Groups
சுயநிர்ணய உரிமை	Territorial frame work
ஆஸ்புலக்கட்டமைப்பு	Self determination
சுயநிர்ணய உரிமை	Right for Territorial integrity
ஆஸ்புல ஓர்மைப்பாட்டுக்கான உரிமை	

மக்கள் கருத்துக்கணிப்பு
மக்கள் இறைமை
உள்ளக சுயாட்சி
தனியுரிமை
இறைமையைப் பகிர்ந்து
கொள்ளும் கோட்பாடு
பல்வினத்தன்மை
மொழித்தயான சமீதி முறை
பல்வினச்சமூகம்
தேசிய இனங்கள்
சமவாயம்
வெளிவாரிச் சுயநிர்ணயங்களிமை

Referendum
Sovereignty of the people
Internal self rule
Exclusive right

Shared sovereignty
Pluralistic
Linguistic federalism
Pluralistic society
National Ethnic Group
Covenant
Right of External Self Determination

சமஷ்டி முறையும் சுயநிர்ணய உரிமையும்

அரசியல் ரத்தியாக மாற்றமுறும் பின்னணியினுள் நாட்டின் அரசியல் விவாதத்தை சனநாயக ரத்தியில் வலுவூட்டுவதற்குப் பங்களிப்புச் செய்யும் பொருட்டு இவ்வாறான கல்வி நால்களை வெளியிடுவதற்கு நாம் தீர்மானித்தோம். எளிமையாக எழுதப்பட்டு சிறு நூல் வடிவில் வெளியிடப்படுகின்ற இவ்வெளியீட்டுத் தொடரில், எமது நாட்டின் தற் போதைய அரசியல் விவாதத் தின் மையத் திலுவுள்ள பிரச்சினைகளை தொனிப் பொருள்களாயுள்ளன. சமவீடி முறை மற்றும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை ஆகிய இரண்டு விடயங்களும் இச்சிறு நூலின் தொனிப் பொருள்களாகும். இது எமது வெளியீட்டுத் தொடரில் முதலாவதாகும்.

இலங்கைக்கு எவ்வாறான சமவீடி முறை பொருத்தமானது என்பதை எமது நாட்டின் அரசியல் சக்திகளும் அதே போன்று பொதுமக்களுமே தீர்மானித்தல் வேண்டும். அவ்வாறானதொரு தீர்மானத்தை மேற்கொள்வதற்கு இந்நாட்டு மக்களுக்குள்ள அரசியல் ஆற்றலை வலுவூட்டும் பொருட்டு அறிவுரிதியான பங்களிப்பைச் செய்வதே இந்நூலின் நோக்கமாகும்.

மாற்றுவழிக் கல்வி நிலையம்
சமூக வினினாவிகள் சங்கம்

ISBN:955-9102-56-7

Printed by Karunaratne & Sons Ltd.
Tel 011 - 2855520, 2857649, 5551965